

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 223

In de Canadeesche Steppen

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL . HEERENGRACHT 313 . AMSTERDAM

DE MAN ZONDER GEHEUGEN.

HOOFDSTUK I.

In de Canadeesche Steppen.

De zon neigde naar de kim. De geheele onmetelijke vlakke tusschen de Hudson baai en het Rendiermeer, waarop heinde en ver niets anders te zien was dan hier en daar een kleine hut, die dienen moest om een onderkomen te verschaffen aan de cowboys, die belast waren met het toezicht op de ontelbar kudden, was als met vloëibaar goed overgoten.

Aan den gezichteinder verhieven zich eenige lage bergen, een weinig vaal ten gevolge van den dunnen nevel die oprees uit de Seal-rivier, waar op de zon den geheelen dag haar brandende stralen had afgezonden.

Op eenige mijlen afstand van het fort Churchill, niet ver van den oever van de Hudson baai, bewogen zich duizenden donkere stipjes.

Het was de kudde ossen, die door de cowboys op hun vlugge paardjes naar de omheiningen werden gedreven, waar zij des nachts steeds moesten vertoeven, om er voor te waken dat er in de duisternis geen ont-snapte.

Nu en dan weerklonk, door den afstand gedempt, een zwakke knal.

Dan riep een of andere cowboy, door een nooit falend schot uit zijn revolver een weerspannigen os weder tot de orde door hen een kogel rakelings over den kop tusschen de horens te jagen.

Ook klonk nu en dan, maar zwakker nog, het geklap van de zweepen met den meterlangen slag, met

behulp waarvan de stoutmoedige ruiters de ossen bij-eendreven.

Naarmate de kudde naderbij kwam, werd een dof geraas duidelijker hoorbaar, dat klonk als een ver on-weder.

De grond dreunde onder de voetstappen van dui-zenden ossen, op weg naar den stal!

Nu begonnen zich ook geleidelijk de figuurtjes van de cowboys op hunne paarden van de kudde los te maken.

Reeds kon men met het bloote oog zien, hoe zij, vlug als een stormwind, onophoudelijk heen en weder gal-loppeerden, schreeuwend en met hun lange zweepen klappende.

Nu nam het geraas snel in kracht en omvang toe!

Het gelek nu op het gedonder en geruis van een waterval, gepaard gaande met het gerommel van een trein over een spoorwegviaduct.

Hij, die zich op eenige honderden meters van de kudde bevond zou den grond onder zijne voeten voe-len beven.

De ossen begonnen uit zich zelve hoe langer hoe harder te loopen.

Blijkbaar hadden zij den stal geroken!

Boven de kudde en achter haar steeg een stofwolk omhoog, die op mijlenafstand te zien was.

Voor de kudde uit reden twee mannen, beiden in de kracht van hun leven.

Zij waren alle twee gekleed in de zomersche dracht

der cowboys, dat wil zeggen in een wijd lederen broek, onderaan gespleten en met helgekleurde stiksels versierd, een rood linnen hemd, een halsdoek van dezelfde kleur en een groote hoed van licht vilt met breede randen, aan een kant een weinig opgeslagen. Om het midden droegen zij een breed lederen gordel met dikke koperen spijkerkoppen versierd, waarin aan de linkerzijde een sterk mes met blinkend lemmet stak en aan de rechterzijde de tasch met de onmisbare revolver.

Een hunner had bovendien als wapen een kort geweer, dat in een lederen holster stak die aan de rechterzijde voor aan het zadel bevestigd was.

Hun beider uitrusting werd voltooid door de lasso, een zeer lang dun maar zeer sterk koord, aan het einde van een loopenden knoop voorzien en met behulp waarvan de cowboys ook de vlugste ossen op een afstand van dertig meter zonder ooit te missen ten val weten te brengen.

Thans was deze lasso opgerold en hing zij werkloos aan den zadelknop.

De jongste van de beide mannen kon ongeveer dertig jaren zijn.

Hij had een gelaat, gebruind door een langjarig verblijf onder den blooten hemel, waarin twee donkere oogen schitterden, maar die een trek van zwaarmoe-digheid vertoonden, die er maar hoogst zelden van verdween.

Zijn metgezel was verscheidene jaren ouder en waarschijnlijk zou de eigenaar van de kudde hem al wel zijn congé hebben gegeven, daar Amerikaansche werkgevers liefst jonge lieden in hun dienst hebben, wanneer deze veertigjarige man geen bijzondere begaafdheid had bezeten, om zelfs onder de grootste kudde orde te houden.

Ook scheen hij een buitengewoon gezag uit te oefenen over cowboys, die hem meestal gehoorzaamden, hetgeen zeker een wonder mocht heeten bij dit woelige, bandelooze volkje, waaronder heel wat onguere elementen schuilden en dat maar al te spoedig klaar stond met mes en revolver, als er een van die talloze twisten uitbrak, zonder welke een cowboy met eere zich zijn leven niet kon denken.

Zooals gezegd was deze man slechts veertig jaar, maar niettemin was zijn haar reeds spierwit en vertoonde zijn gelaat diepe groeven.

De naam van den jongen man was Dick Wilton, die van zijn oudere metgezel Alfred Goldney.

Zij kenden elkaar reeds verscheidene jaren en had-

den zich aanstonds tof elkaar aangetrokken gevoeld door een meerdere beschaving die hen torenhoog deed uitsteken boven hun makkers, ofschoon zij er zich wel voor wachten, zich ooit op die meerderheid te laten voorstaan!

Zij wisten trouwens maar al te wel dat zij daarbij slechts spot en hoon zouden inoogsten van mannen, voor wie kracht behendigheid alles was en beschaving minder dan niets.

Wie bij de wekelijksche wedstrijden het eerst een os bij de hoorns had kunnen nederwerpen, wie op twee honderd pas afstand zonder lang te mikken de vijf vingers wegschoot van een handschoen die tegen een boom gespijkerd was, wie een galopperend paard op vijftig meter met een lasso kon vangen — die was hun man!

Voor hem hadden zij ontzag en de rest had voor hen geen beteekenis.

En het was voor Goldney en Wilton maar heel goed dat zij in al die kunsten uitmunten, anders ware hun leven zeker onverdraaglijk geweest.

Geruimen tijd hadden de mannen zwijgend naast naast elkander voortgereden.

Toen zij in de verte de reusachtige omheining in het oog kregen, juist toen de zoo machtige zon onder de kim verdween, slaakte Goldney een diepen zucht.

— Alweder een dag verstreken, zeide hij op zachten toon,

— Mishaagt je dat leven dan zoo? vroeg Dick.

— Het is misschien een heel goed leven, voor de Russische boeren, Roemeniërs en Bulgaren, die steeds als het ware onder de zweep van den landeigenaar zijn voortgejaagd en van tijd tot tijd met de knoet werden afgeranseld, maar het is geen leven voor mannen, die van den beker der beschaving hebben gedronken!

— Je hebt gelijk! riep Dick, voor die mannen die in hun vaderland al geslagen geweest zijn, die evenals die ossen achter ons behandeld werden, en door hard te zwoegen ternauwernood hun gezin in het leven konden houden, moet het wel zijn alsof zij van de hel in den hemel komen. Zij krijgen hier een goed loon, zij worden tot hun eigen verbazing als werkelijke menschen behandeld, zij zijn vrije burgers van het groote Amerika geworden, zij kunnen uren achtereen te paard door de steppen zwerven, zij kunnen des Zaterdag na de ontvangst van hun loon, met de meisjes gaan dansen in een van de talrijke danshuizen van Fort Churchill. Het moet voor hun een paradijs zijn!

Goldney had met gebogen hoofd toegeluisterd. En

hoe staat het met ons? vroeg hij op sombereren toon. Je hebt me nooit een blik willen gunnen in je verleden, maar toch weet ik van je dat je een uitstekende opleiding hebt genoten! Je spreekt even goed Fransch, Engelsch en Duitsch, zeker een bijzonderheid voor Engelschen. Je hebt me heele brokstukken geciteerd uit Milton en Shakespeare, je kent de geschiedenis van je land grondig, kortom, je bent een ontwikkeld Engelschman.

Terwijl zijn makker sprak was Wilton bleek geworden.

Hij legde nu onder het rijden zijn hand op den schouder van zijn metgezel en zeide op zachten toon:

— Je weet wel dat ik je alles vertrouwd heb, en dat ik in jou een waren steun heb gevonden in de moeilijke tijden die ik hier heb doorgebracht, maar er zijn in mijn verleden dingen waarover ik niet meer mag praten! Zelfs niet met jou!

— Ik kan mij dat wel begrijpen, hernam Goldney

en ik duid het je volstrekt niet euvel. Ieder mensch kan wel van die geheimen in zijn leven hebben, waarover hij niet kan praten!

— Zoo is het, zeide Dick op half fluisterenden toon, zoodat de andere het nauwelijks kon verstaan.

Eenige tijd reden de mannen weder zwijsend voort. Toen hernam Goldney:

— Verlang je erg naar je land terug?

Dick knikte zonder dat een woord over de lippen kwam.

— Je bent immers uit Sussex? vervolgde hij.

Weder knikte de jongste.

— Dan zijn wij uit hetzelfde graafschap, hernam Goldney.

Een diepe rimpel vertoonde zich tusschen de zwarte wenkbrauwen van den jongen.

— Ik kan nog niet terug! Er zijn duizend redenen die mij naar huis terug roepen, maar er zijn er nog veel meer die mij met ijzeren hand hier houden.

HOOFDSTUK II.

De advertentie.

Goldney had ernstig toegeluisterd. Meen je — je jonge doode vrouw, vroeg hij, terwijl hij op zijn beurt de hand op den schouder van zijn jongen metgezel legde en hem met volle liefde aankeek.

De oogen van Dick schoten vol tranen.

— Ik hield zeker zeer veel van Mary, maar toch — neen, als ik eerlijk moet zijn, dan geloof ik niet dat haar graf mij hier zou tegenhouden.

— Hoe lang zijt ge getrouwd geweest?

— Nog geen vol jaar! Toen nam de malaria haar binnen enkele dagen van mij weg.

— Maar haar kind dan? Je kleine Francis.

De jonge man boog het hoofd.

— Juist voor hem zou ik zoo gaarne wenschen, weg te komen uit deze eindeloze steppen, die mij vaak zoo ontzettend zwaarmoedig maken! Wat moet er van den jongen worden indien hij hier opgroeit te midden van de cowboys, waaronder er zeker zijn met een hart van goud, maar toch tegelijkertijd lieden, die ik niet gaarne mijn vrienden zal noemen!

— Is de kleine vent nog altijd in Churchill?

— Ja — het kan niets anders! Het is onmogelijk hem hier bij mij te houden.

— Is hij daar goed verzorgd?

— Uitstekend! Hij is bij een mijner vrienden, een Engelschman evenals ik en zijn vrouw behandelt den jongen alsof het een harer vijf kinderen was.

— Je gaat hem morgen zeker bezoeken?

— Zooals iederen Zondag, antwoordde Dick, en ik kan je niet zeggen hoe ik naar die dagen verlang! Ik bevind mij dan ten minste weder te midden van een zekere beschaving — al is zij van den derden rang!

Er ligt een klein garnizoen en de stedelijke commandant en zijn officieren zijn gentlemen! Bovendien vind ik er dagbladen, al zijn zij dan niet bepaald van denzelfden dag!

Onder het spreken hadden de beide mannen de omheining bereikt.

Reeds hadden de bedienden die daar binnen de wacht hielden, de twee geweldige vlogeldeuren opengeworpen.

Nu ontstond er een onbeschrijfelijk rumoer.

De ossen verdrongen zich om het eerst binnen te zijn en de cowboys hadden alle moeite te voorkomen dat zij zelf van hunne paarden tegen de beide posten van de deur, bestaande uit twee dikke boomen, die

zelfs niet van de schors ontdaan waren, te worden platgedrukt.

De grond dreunde onder het daverend gestamp van de duizenden hoeven op den uitgedroogden bodem.

De ossen die het eerst waren binnengedrongen snelden aanstonds toe op de geweldige havenbakken, gevormd door uitgeholde boomstammen die aan elkaar waren gevoegd tot een lengte van bijna een halve kilometer en die gevoed werden door een buis van leem, die niet zonder moeite van de Seal Rivier tot binnen de omheining was gelegd.

Het duurde bijna een half uur voor de geheele kudde binnen was.

Het was toen bijna volmaakt donker, en in de duisternis schitterden slechts hier en daar de lichtjes van de lantaarns, gedragen door de wakers, die zich moesten overtuigen of alle deuren goed gesloten waren en er geen uitgehongerde prairie-honden of een verdwaalde beer kon binnendringen.

Na hun paarden te hebben ontzadeld en gestald verzamelden de cowboys zich in hoopjes voor de hutten.

De bierkroezen werden te voorschijn gehaald en al spoedig weerklonken bij de tonen van een zonderling gevormde gitaar en harmonica of de driekante mandoline der Russen de melancholieke Slavische liederen, nu en dan plotseling, nu en dan uitlaaiend in woest hartstochtelijke kreten.

Maar langzamerhand verflauwde al dit gerucht.

Om tien uur was alles stil.

Slechts nu en dan klonk het klagend geloei van een os, heel in de verte beantwoord door het luguber gehuil van den prairiehond.

Dick Wilton had zich ter ruste begeven, hij had zich echter slechts ontdaan van de zware lederen laarzen met de geweldige Mexicaansche sporen eraan en van zijn lederen gordel.

Nog lang lag hij op den rug, met wijd geopende oogen naar de lage zoldering van zijn houten hut te zien.

Van tijd tot tijd ontsnapte een diepe zucht zijn borst.

Ten slotte deed echter de slaap zijn rechten gelden.

Nog enkele malen wentelde hij zich op de harde brits en toen lag Dick onbeweeglijk stil.

Den volgenden morgen was hij zeer vroeg op.

Hij ging zijn paard uit den stal halen, een van die zonderling gevlekte dieren, waaraan men den naam

koepaarden heeft gegeven en legde het dier het buitengewoon zwaar zadel op den rug.

Hij wies zich aan de gemeenschappelijke steenen kom, die zich midden op een soort pleintje bevond, droogde zich af met zijn halsdoek, knoopte deze om, ging zijn lederen gordel omdoen, drukte zich toen den vilten hoed op het hoofd en wierp zich met een luchtigen sprong op het paard, dat hem gedurende al dien tijd als een hondje had gevolgd.

Hij opende eene van de kleine deuren der omheining, door de kling met zijn karwats open te trekken en sloot haar weder.

Dan bracht hij zijn paard in snellen galop en sloeg den weg in naar Churchill.

Het woord weg wordt hier overdrachtelijk gebruikt, want feitelijk bestond er geen.

Het was een soort smal pad, in het hooge gras van de steppen uitgetreden in den loop der jaren.

Ongeveer een half uur achtereen galoppeerde het paard voort zonder eenig spoor van vermoeienis te toonen.

Toen glinsterde er iets aan den horizont.

Het was het water van de Seal Rivier, dat door de zon beschenen werd die juist was opgegaan.

Bijna tegelijkertijd kreeg Dick de vage omtrekken van een aantal houten huizen in het oog.

Het waren de huizen van Fort Churchill, want zelfs de burgemeester van het dorp en de plaatselijke commandant konden er zich niet op beroemen dat zij een steenen huis bewoonden.

Dick dreef zijn paard tot meerderen spoed aan.

Een kwartier later had hij de smalle houten brug bereikt, die over de Seal Rivier voerde.

In vollen galop vloog hij er over heen.

Hij reed het dorp binnen, waar de bewoners juist ontwaakt waren en hield zijn dampend paard niet eerder in, dan voor het huis van zijn vriend, waar de kleine Francis vertoefde.

Hij sprong van zijn paard en bond de teugels aan den paal, die met dit doel voor bijna ieder huis in deze streken wordt neergezet, waar men zich het leven zonder paard eenvoudig niet kan voorstellen.

Met het uiteinde van de karwats klopt hij op de deur.

Men hadt hem waarschijnlijk uit de verte zien aankomen want het duurde niet lang of de deur werd geopend en er verscheen een jonge vrouw op den drempel met een knaapje van vier jaar op den arm, dat blijkbaar zooeven uit het bedje was gehaald, en met

zijn kleine knuistjes den slaap uit zijn donkere kijkers wreef, maar daarop aanstonds de armpjes uitstreekte naar den man die op den drempel stond.

Zonder een woord te zeggen, nam Dick het kind van de vrouw over en overlaadde het blózende gezichtje met kussen.

Toen pas stak hij de jonge vrouw de hand toe en zeide: Goeden dag, Ann! Daar ben ik weder! Is deze ondeugende jongen de geheele week zoet geweest?

— Zeg maar ja, tante Ann, kraaide de knaap, terwijl hij spartelde om los te komen.

Zijn vader zette hem op den grond.

Nu ging er een tweede deur in de gang open en er trad een man te voorschijn met een langen baard, die op Dick toetrad en hem hartelijk de hand schudde.

— Ik ben blij dat ik je weer zie, Dick, riep hij met stentorstem uit.

— Is er iets nieuws, vroeg Dick, terwijl hij het vertrek binnen ging waar uit zijn vriend hem te gemoet was getreden.

— Niets! want dat deze dekselsche jongen ons de ooren van het hoofd eet, is van ouds bekend! Ik kan je aan een paar bladen van drie dagen geleden helpen en dat is alles.

— Nu, daar zal ik het dan maar mee moeten doen, zeide Dick lachend, terwijl hij zijn zoontje in de dikke wangen knijpt.

— Maar voorloopig mag je niet lezen, merkte de jonge vrouw op. Je hebt een langen rit achter den rug, en ik ben er zeker van dat je nog niet gegeten hebt.

— Dat heb je goed geraden, hernam de cowboy, om je de waarheid te zeggen heb ik er mij den tijd niet voor gegund.

Freddy Hamilton, zoo heette de vriend van Dick, nam den jongen man onder den arm en bracht hem naar een goed voorziene tafel.

Daar stond versch brood, gele boter, een schotel met prachtig ossenvleesch en een kan met melk.

Aanstonds zetten zij zich allen aan den maaltijd.

Dick had zijn zoontje naast zich genomen en wendde geen oog van den knaap af, die blijkbaar dol verheugd was met de komst van zijn vader.

— Mag ik straks op uw paard rijden? vroeg de kleine Francis, aanhalig.

— Ja, jongen, zoodra Tom wat is uitgeblazen!

— En wanneer mag ik met je mee om ook cowboy te worden?

Er verscheen een pijnlijke trek op de lippen van den jongen man.

— Als het van mij afhangt, mijn jongen, dan zou er iets beters uit je groeien dan een koejongen. Zoodra ik geld bijeen gespaard heb stuur ik je naar een goede school in een groote stad.

— Moet ik dan van je weg? riep de jongen verschrikt uit.

Dick streek zich met de hand over het voorhoofd.

— Het zal wel moeten, mijn jongen, zeide hij op zachten toon, maar ik beloof je dat ik al mijn best zal doen om zoo spoedig mogelijk weder bij je te komen.

— Je moet mij toch eens zeggen, Dick, zeide de jonge vrouw, hoe ben je er toe gekomen naar deze afgelegen streken te trekken en je als cowboy te verhuuren? Je beschaving zou je toch recht hebben gegeven op eene betere plaats in de maatschappij?

Dick haalde de schouders op.

— Met deze beschaving loopt het zoo'n vaart niet! zeide hij bitter. Mijn beschaving is er een van iederen zoon van zeer rijke Engelsche ouders! Dat wil zeggen dat ik een gewone school bezocht tot mij zestiende jaar, waar men voor de leus wat studeerde, maar mijn tijd voornamelijk doorbracht met rijden en rossen. Dat was het eenige wat ik goed kende en dat mij dan hier dan ook ten stade kwam. Het is waar dat ik mij als kellner had kunnen aanbieden, maar ik zat toch nog liever achter de koeien!

Freddy Hamilton en zijn jonge vrouw wisselden een schuinschen blik.

Er was veel in het leven van hun vriend waarvan zij geen kennis droegen en waarnaar zij ook nooit gevraagd hadden, maar zooveel wisten zij wel dat hij in de maatschappij een veel hogere positie behoorde te bekleeden dan welke hij thans innam.

Toen het maal bijna geëindigd was vloog de deur open en stormden er 5 kinderen van drie tot negen jaar binnen, die met luid gejuich op Dick Wilton toestormden.

— Daar is oom Dick! schreeuwden zij door elkaar. Oom je gaat toch met ons spelen?

— Aanstonds jongens, antwoordde Dick lachend. Ik moet nu eerst mijn kranten eens lezen. Het is verschrikkelijk dat wij zoo van de buitenwereld zijn afgezonderd, zoo richtte hij zich tot Freddy.

— Ja, daar is nu eenmaal niets aan te doen, hernam Freddy. Wij leven hier als het ware aan de verkeerde zijde van de Hudson baai. Fort Churchill is

maar een zeer klein dorp met nog geen duizend zielen en spoorwegen zijn er heinde en ver niet te ontdekken. De post komt hier maar twee malen in de week, en wat hij meebrengt is niet veel bijzonders. Wat de telegraaf betreft, die brengt ons maar alleen zeer gewichtige tijdingen. Maar ik ben nu toch zoo gelukkig geweest een half dozijn bladen van onzen burgemeester te leenen. Ga daar in dien hoek van het raam zitten en maak het je gemakkelijk, want ik moet noodzakelijk nog even naar een van mijn paarden kijken, dat gisteren ziek is geworden. Ik ben in een half uur weder bij je!

— Laat je door mij volstrekt niet ophouden, zeide Dick, terwijl hij de kranten aannam.

De beide mannen drukten elkaar de hand en Dick ging met zijn stapeltje kranten in de breede vensterbank zitten voor het groote raam dat op het groote achtererf uitzag, terwijl de jonge vrouw des huizes zich met het jonge goedje moest bemoeien.

Spoedig was Dick geheel in zijn lectuur verdiept.

Het was zoo lang geleden dat hij eenig bericht uit de beschaafde wereld had gekregen dat hij geen letter oversloeg, maar ieder blad van het begin tot het einde nalas alsof ieder woord de diepste wijsheid verkondigde.

Hij had de „World” reeds gelezen, daarna de „New-York Herald” en begon nu met de „New-York Times”, het blad dat het meest in geheel Amerika gelezen werd.

Het was nu zeer stil in het vertrek.

De kleine Francis speelde dicht bij de vensterbank met een klein ruwhouten wagentje dat Freddy voor hem getimmerd had.

Van tijd tot tijd wierp hij zijn vader een onderzoekend blik toe als om hem er aan te herinneren dat de tijd voor het spel was aangebroken.

Plotseling stond Dick met een ruk op.

Het groote blad ritselde in zijn hand, zijn oogen waren star op een advertentie gericht op een der laatste pagina's geplaatst.

Toen liet hij het blad zakken en wreef zich over de oogen als iemand die niet weet of hij waakt of droomt.

Toen hief hij het blad weder op en las half binnensmonds de volgende advertentie:

„Indien Richard, graaf van Carnduff zich nog in leven bevindt, wordt hij in zijn eigen belang nadrukkelijk aangeraden, zich aanstonds naar Londen te begeven en zich te vervoegen bij notaris

Deacon, Fenchurchstreet, 27. Deze deelt hem nu reeds mede dat graaf Edward Carnduff overleden is en dat hij belast is met de ten uitvoerlegging van de uiterste wilsbeschikking van den overledene.”

De advertentie was niet groot, maar zij had een vreeselijke uitwerking op den jongeman.

Hij werd zoo bleek als een doode en het blad gleed uit zijn vingers op den grond.

Toen wierp hij een verwilderden blik om zich heen en ten slotte vestigden zijn oogen zich op den spelenden knaap, die van het geheele tooneel niets gemerkt had.

Dick trad op den jongen toe, tilde hem op en hield hem hartstochtelijk aan zijn borst.

Zijn oogen waren gevuld met glinsterende tranen.

— Arme vader! mompelde hij in zich zelf, als hij me maar vergeven heeft, dan is alles goed, maar ik heb geen seconde te verliezen — ik moet aanstonds vertrekken! Ik zal je dus toch een toekomst kunnen verzekeren, Francis, die den kleinzoon van graaf Edward Carnduff waardig is!

Hij zette den jongen weder neder en wierp een blik uit het raam.

Heel aan het einde van het groote erf ontwaarde hij de jonge vrouw van zijn vriend.

Hij nam Francis bij de hand en liep snel het huis uit en naar haar toe.

Zij schrikte van zijn verwilderd voorkomen.

Dick duwde den knaap naar haar toe en riep opgewonden: Houd den knaap zoo lang bij u, ik moet onmiddelijk naar de ranch terug!

— Zoo plotseling! riep de jonge vrouw verbaasd uit.

— Ja, aanstonds!

— Wacht je dan niet tot Freddy is teruggekeerd? vroeg zij.

— Daar heb ik geen tijd voor — ik keer trouwens onmiddelijk weder terug!

De jonge vrouw keek Dick verbaasd aan, zij zag wel dat hij in groote opwinding verkeerde, maar zij kon zich volstrekt niet voorstellen wat er gebeurd kon zijn in den korten tijd van haar afwezigheid, dat hem zoo zeer ontroerde.

Zij weerhield echter de vraag die op haar lippen zweefde en vergenoegde zich met den kleinen Francis naar zich toe te trekken: Ik zal goed voor hem zorgen. Je komt dus aanstonds terug?

— Zoo spoedig ik maar kan, beste Mary en — dan zal het zijn om misschien voor langen tijd afscheid van jou te nemen.

— Maar wat....?

— Neen ik kan je nu niets zeggen, je zult alles wel hooren zoodra ik terug ben!

Hij nam den knaap nogmaals op, kuste hem op de wangen, zette hem weder neder en snelde naar den kleinen stal waar zijn paard zich te goed deed aan een bos hooi.

Hij zadelde het dier zoo snel hij kon, bracht het op de straat, wuifde de jonge vrouw, die op den drempel was komen staan nog een vaarwel toe, wierp zich in den zadel en galoppeerde heen.

Duizenden gedachten woelden wild in zijn hoofd dooreen.

Hij meende het vaderlijke huis terug te zien, zoo groot als een paleis met zijn vele prachtige zalen en de talrijke bedienden die op zijn wenken vlogen.

Het was hem als rook hij de lucht opnieuw van de duizenden rozen in het heerlijke park dat bij het kasteel behoorde.

Hij meende zich opnieuw te zien jagen en visschen op het landgoed van zijn vader.

Talrijke beelden kwamen en verdwenen met lichte snelheid.

Hij lette in het geheel niet op zijn omgeving.

Nauwelijks had hij gemerkt, dat hij over de houten brug gestormd was.

Vlug als de wind vloog het paard voort.

Plotseling struikelde het dier.....

Dick Wilton, eensklaps aan zijn droomerijen ontrukkt, wilde het paard ophouden.

Maar het vurige dier maakte een geweldigen sprong, — — struikelde nogmaals en wierp zijn berijder af.

In een grooten boog vloog Dick uit het zadel.

Hij botste met het hoofd tegen een grooten steen, die ter zijde van den weg lag.

Nog even richtte hij zich op, slaakte een zwaren zucht, en viel toen weder terug.

Bewegingloos bleef hij liggen.

Het paard was weder opgesprongen en kwam nu langzaam naar het beweginglooze lichaam toe stappen.

Daar bleef het staan en snuffelde behoedzaam over het bleeke gelaat waarover een dun straaltje bloed vloeide.

Toen hief het dier den kop op en liet een klagend gehinnik hooren, dat ver over de vlakke weerklonk.

Een oogenblik scheen het schrandere dier zich te be-

denken en toen draafde het snel weder over de brug naar het dorp terug.

Het ruitellooze paard stond niet stil voor het de woning had bereikt waarin het zijn meester zoo dikwijls gebracht had.

Freddy Hamilton, die juist was teruggekeerd en voor het raam stond, uitte een kreet van schrik, toen hij het paard zag stilstaan.

Zijn jonge vrouw had hem zoeven het zonderlinge gedrag van Dick medegedeeld.

Hij snelde naar het erf en riep haar reeds uit de verte toe:

— Er moet een ongeluk met Dick gebeurd zijn! Tom is zonder hem teruggekeerd.

Zonder op haar antwoord te letten snelde hij naar den stal en zadelde zijn eigen paard en galoppeerde weg, ving het ruitellooze paard op en rende het dorp uit over de smalle houten brug de steppen in.

Het duurde niet lang of hij had het beweginglooze lichaam van zijn vriend ontdekt.

Aanstands steeg hij af en knielde naast den zwaar gewonde neder.

Hij tilde zijn hoofd op dat zwaar in zijn armen hing.

Freddy wierp een blik om zich heen, maar de steppen waren verlaten op dezen vroegen Zondagmorgen.

Toen aarzelde hij niet langer, maar nam het roerlooze lichaam in zijn sterke armen, legde het dwars over het zadel van een der paarden, sprong op den rug van het andere en reed nu stapvoets terug.

Voor de deur van het kleine gasthuis, waar de eenige geneesheer van het dorpje woonde, hield hij stil.

De twee verpleegsters, die de inrichting rijk was, kwamen naar, buiten snellen.

Zij hielpen den bewustellooze naar binnen dragen en op een der bedden in de ziekenzaal leggen, die op dit oogenblik geheel ledig was, daar er te Fort Churchill een sterk ras woonde.

De dokter, die onmiddellijk gewaarschuwd was, kwam toelopen.

Hij onderzocht de wonde nauwkeurig en schudde met een bedenkelijk gelaat het hoofd.

— Een zwakke hersenschudding, geloof ik, zeide hij op zachten toon tot Freddy, die met bleek gelaat er bij stond.

— Toch niet doodelijk, dokter? vroeg hij.

De geneesheer haalde de schouders op.

— Als die bewusteloosheid langer dan vier uur aanhoudt, geef ik geen cent voor zijn leven!

Met een gebaar van wanhoop hief Freddy de armen ten hemel.

De geneesheer gaf eenige bevelen aan de beide verpleegsters, die den zwaar gewonde aanstonds verbonden en hem een ijskompres legden.

Daarop wendde de geneesheer zich tot Freddy, met de woorden:

— Gij kunt hier niet blijven, mijn vriend! Ik beloof u echter, dat ik alles in het werk zal stellen om hem te redden! Kom over vier uur terug — dan moet alles beslist zijn.

Freddy slaakte een diepen zucht en zeide op korten toon:

— Ik zal er zijn, dokter!

De uren verliepen traag.

Tevergeefs poogden Freddy en zijn jonge vrouw

de beweegreden te doorgronden, die hun vriend er toe gebracht hadden zoo plotseling hun huis weder te verlaten.

Zij trachtten den kleinen Francis te ondervragen, maar het ventje wist hen niet wijzer te maken.

Onophoudelijk keek Freddy op de klok.

Juist op het afgesproken uur begaf hij zich weder naar het gasthuis.

De dokter ontving hem met een ernstig gelaat.

— Welnu? vroeg Freddy met gesmoorde stem. Leeft hij?

— Hij leeft, mijn vriend, antwoordde de dokter, en ik hoop hem ook in het leven te houden, maar — ik vrees, dat hij door den val voor goed zijn geheugen verloor.

HOOFDSTUK III.

De erfgenaam van graaf Carnduff.

John Raffles was bezig zich te kleeden in de fraaie slaapkamer van de villa in Regentstreet, welke hij reeds lange jaren bewoonde onder het mom van Lord William Aberdeen, den welbekenden Engelschen philanthroop, die in geheel Londen beroemd was wegens zijn groote rijkdommen en zijn menigmaal fabelachtige giften aan verschillende instellingen van liefdadigheid en openbaar nut.

Hij was juist bezig met groote zorg en keurigheid de witte das te strikken, die bij zijn avondtoilet behoorde, toen de deur open ging en zijn vriend Charly Brand binnentrad.

Deze was reeds geheel gekleed in een keurig smoking.

Over den schouder droeg hij een met paars zijde gevoerde, zwarte cape.

— Ben je klaar, Edward, vroeg hij opgewekt. Men zal je op de club missen!

— Waarom vanavond juist speciaal, vroeg Raffles, terwijl hij zijn rok aantrok.

— O, vanavond niet meer dan andere avonden, hernam de jonge man, maar ik geloof, dat je oude vriend Cedric Lawson verheugd zal zijn, dat hij je weder eens kan spreken.

— Het is waar, dat wij elkander een jaar niet meer gezien hebben en dat spijt mij waarlijk, omdat hij een van de weinige mannen is, die ik met trots mijn vriend zou noemen — als ik niet toevallig was wie ik ben!

voegde hij op bitteren toon er aan toe. Cedric is een zeer hoogstaand man — en voor een edel man ook buitengewoon ontwikkeld.

Hij had onder het spreken zijn hoed opgezet en de beide vrienden verlieten nu het vertrek.

Zij schreden door eenige gangen der vestibule naar de zwaar gebeeldhouwde buitendeur.

Voor het hek van den kleinen voortuin stond reeds een prachtige blauw gelakte auto te wachten.

Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, zat achter het stuur.

— Naar de Windsor Club! beval Raffles kortaf.

De beide vrienden stapten in en de snelle auto had hen in minder dan een kwartier naar het gebouw van de beroemde club gebracht, dat zich in de Oxfordstreet bevond.

Na hun capes en hun hoogen hoed te hebben afgegeven aan den rijkgegalonneerden bediende, die in de prachtige marmeren vestibule de wacht hield, beklommen de beide vrienden de statietrap en spoedig bevonden zij zich in de groote conversatiezaal, waar zich reeds een aantal leden van de club bevonden, voor het meerendeel zeer rijke of adellijke lieden.

Nauwelijks waren zij binnengetreden, of een oud heer met lang, wit haar en een glad geschoren gelaat trad met uitgestoken handen op Raffles toe.

Het was Cedric Lawson, de vriend van Lord Aber-

den, een notaris, die zijn praktijk sedert eenige jaren had laten varen.

— Wat doet het mij genoegen, mijn waarde William, riep hij uit, dat ik je eindelijk weer terug zie.

Raffles beantwoordde den handdruk met warmte en zeide:

— Ik ben geruimen tijd uitstedig geweest, en ik hoor, dat ook gij het zeer druk hebt gehad in den laatsten tijd.

— Dat is ongetwijfeld het geval! Mijn praktijk heb ik er weliswaar aangegeven, maar niettemin komen nog vele vrienden mij om raad vragen, en houd ik, om wat om handen te hebben, nog enkele zaken aan. Maar voor het meerendeel heb ik mijn praktijk overgedaan aan mijn ouden vriend Deacon, dien ik aanstonds hier verwacht. Ik stel er prijs op, hem aan de leden van onze club voor te stellen. Hij is een vrijgezel, en ik vrees, dat hij een weinig menschenschuw begint te worden! Ik heb het daarom mijn plicht geacht, hem wat meer met zijn medemenschen in aanraking te brengen.

— Het zal mij aangenaam zijn, met een goed vriend van een mijner eigen vrienden kennis te maken, zeide Raffles.

En daarop nam de vice-president zijn plaats voor het midden van de groote tafel in, die in het midden van het vertrek geplaatst was.

Spoedig werd het gesprek algemeen.

Men sprak over politiek, over sport, over verschillende misdaden die zich in den laatsten tijd in de hoofdstad des lands hadden voorgedaan.

Toen werd de deur opnieuw geopend en er trad een oud man binnen, die reeds op een afstand zijn beroep verried.

Thomas Deacon was inderdaad het type van den Engelschen advocaat.

Hij droeg ouderwetsch gesneden, spierwitte bakkebaarden, die bijna tot op zijn schouder reikten.

Zijn wit haar was keurig geborsteld, en in een kuif op zijn hoog voorhoofd gekamd.

Men kon zien, dat hij zich eenigszins onrustig voelde in zijn zwarten rok, en gewend was, nooit anders dan een gekleede jas te dragen, het embleem zijner waardigheid.

Voorts had hij de gewoonte, de rechterhand steeds tusschen de lapellen van zijn toegeknoopte jas steken. — en dit ging moeilijk met een laag vest en een kleedingstuk, waarvan een der eerste vereischten was dat men het onmogelijk kon dichtknoopen.

Zijn gestalte was lang en rijzig, en nog ongebogen

ondanks zijn ouderdom, die zijn beste vrienden op zeventig jaar stelden.

Hij had een zeer drukke praktijk, maar zijn werkkraft was zoo bijzonder groot, dat hij geen oogenblik gearzeld had, toen zijn vriend Lawson hem aanbood, ook de zijne er nog bij te nemen.

Hij zocht eenige oogenblikken rond in de zaal, die op dit oogenblik tamelijk wel geheel gevuld was, en vond ten slotte zijn vriend aan de groote tafel bij den vice-president zitten.

Lawson kreeg op dit zelfde oogenblik zijn vriend in het oog, en stond op om hem te verwelkomen.

Dadelijk daarop keerden de beide heeren naar de tafel terug.

— Sta mij toe, mijn waarde William, dat ik je mijn vriend Deacon voorstel. Een notaris met een van de drukste praktijken van geheel Londen.

Raffles was opgestaan en reikte den notaris de hand. Ook Charly was opgestaan.

— Het is mij aangenaam, kennis te maken met een goed vriend van Cedric Lawson, mijnheer. Sta toe dat ik u in kennis breng met mr. Brand, mijn trouwen secretaris.

De beide mannen schudden elkaar de hand en daarna namen zij met hun viereen plaats aan een der kleine tafels die langs een der wanden geschaard was.

Zoodra zij gezeten waren, vroeg Raffles: Mag ik vragen of gij de notaris Lawson zijt, wiens naam genoemd wordt in de advertentie betreffende graaf Carnduff, die dezer dagen in de meeste Engelsche bladen gestaan heeft?

De notaris keek eenigszins verwonderd op.

— Hebt gij die advertentie gelezen, Mylord? vroeg hij.

— Dat heb ik inderdaad mijnheer, antwoordde Raffles. Gij moet mij echter toestemmen, dat zij wel in het oog moet springen, daar zij met letters van wel een centimeter groot was gedrukt.

— Dat is ook zoo, mylord. De advertenties hebben een hoop geld gekost, maar dat moest ik er wel voor over hebben, omdat het hier een zaak van zeer groot belang betreft. Het gaat om millioenen, moet gij weten.

— Graaf Carnduff was dus zeer rijk? vroeg Raffles belangstellend.

— Buitengewoon rijk, antwoordde de notaris.

— Is er iets bijzonders met den erfgenaam van graaf Carnduff gebeurd?

— Weet ge dat niet eens? vroeg Lawson terwijl hij zijn wenkbrauwen opsloeg.

Dat verbaast mij, want de geschiedenis van de

Carnduffs heeft in der tijd het grootste opzien gebaard.

— Hoe lang is het geleden, vroeg Raffles.

— Ongeveer een jaar of acht!

Raffles dacht even na.

Toen hernam hij:

— Als ik mij niet vergis, vertoefde ik toen juist buitenslands. Is de zaak het vertellen waard, deel mij haar dan mede, want ik wil niet ontkennen, dat ik een zwak heb voor de chronique scandaleuse van onzen eigen stand.

— Als dat zoo is, Mylord, dan zult gij uw hart kunnen ophalen, merkte de notaris op, want de zaak van de Carnduffs is zelfs op dit oogenblik nog bij vele Londenaren in herinnering, en dat beteekent zoo iets in dezen tijd van snel leven.

— Ik ben zeer nieuwsgierig, zeide Raffles.

Hij haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn, stak een sigaret aan en zette zich tot luisteren.

— Gij moet dan weten, mylord, zoo begon notaris Deacon, dat graaf Edward Carnduff een echt Engelsch edelman was, dat wil zeggen, vervuld van een trots op zijn naam, die daarop niet het minste vlekje dulde.

Hij had maar een zoon, Richard geheeten.

Zoo kalm en flegmatiek als de vader was, zoo hartstochtelijk en vurig van temperament was de zoon.

Hier zweeg de oude man even, als om zijn geheugen te raadplegen.

Hij speelde wat met zijn groote hoornen lorgnet en staarde strak voor zich uit.

Toen vervolgde hij: Zijn vader had voor hem een jong meisje uitgezocht even rijk als hij — althans in dien tijd nog, want door een noodlottig ongeluk heeft haar vader bijna zijn geheele fortuin verloren — en eveneens zijn adel. Maar al te vaak is zulk een keuze van de ouders een ongeluk gebleken voor de kinderen, maar in dit geval wilde een gelukkig toeval dat de jonge man het jonge meisje gaarne mocht leiden.

— Hoe was haar naam, vroeg Raffles?

— Dorrit Donaldson, antwoordde de notaris.

Op het hooren van dien naam wisselden Raffles en Charly een snellen blik, die echter door niemand werd opgemerkt.

— Kent gij dien naam? vroeg Lawson.

— Ik heb hem wel eens gehoord, antwoordde Raffles.

— Welnu, het geluk had den jongelieden zeker tegen gelachen als er niets tusschenbeide was gekomen — in den vorm van een andere vrouw.

— Een medeminnares zeker, vroeg Raffles.

De notaris haalde minachtend de schouders op.

— Het is maar wat men medeminnares gelieft te noemen, zeide hij. Zij was een chanteuse — en bovendien niet veel zaaks. Men vertelde elkander bijzonderheden van haar levenslot, welke ik u nu maar besparen zal.

— Zij was zeker schoon? vroeg Raffles.

— Dat was zij, Mylord, dat moesten zelfs haar grootste vijandinnen bekennen.

— En — zij lokte hem zeker aan! Dorrit — af.

— Was het daar maar bij gebleven, Mylord, hernam de notaris op zachten toon. Hij heeft — om haar gevochten.

— Neen toch, riep Raffles verwonderd uit.

— Het is de volle waarheid, mijn waarde.

Ja, ik kan mij wel begrijpen dat het u verbaast, want het is onder den Engelschen adel zeker geen gewoonte om voor dergelijke juffertjes den degen te trekken of een medemensch overhoop te schieten.

— Had hij die vrouw lief?

— Maar dat moet toch wel, Mylord! riep de notaris uit. Men duelleert toch niet voor een vrouw die ons onverschillig is.

Raffles boog het hoofd.

De redeneering scheen hem niet geheel te overtuigen.

Na eenig zwijgen, vroeg hij: Had het duel een noodlottigen afloop?

— Richard kreeg een lichte wonde aan den rechter benedenarm — de ander kreeg een prik in de zijde, die hem op den rand van het graf bracht, maar waarvan hij toch langzaam is genezen.

— En — is daarmee de zaak uit?

— Helaas niet, Mylord, het ergste moet nog komen, want een vriend is het geval dadelijk gaan overbrengen, niet alleen aan den ouden graaf, maar ook aan de arme Dorrit.

— Die ellendeling, kon Charly zich niet weerhouden uit te roepen.

— Dat moogt gij wel zeggen, Mr. Brand, hernam de notaris op schorren toon.

— Ik had het jonge ding lief alsof het mijn dochter was en ik kan u verzekeren dat de slag raak was. Wat den ouden graaf betreft, dat was verschrikkelijk. Hij wilde hemzelf niet eens terugzien, maar liet hem door een bediende — een bediende, hoort gij wel? — een kort briefje brengen, waarin hij hem mededeelde dat hij hem niet meer wilde zien, daar hij den naam van het geslacht Carnduff door het slijk had gesleurd en toch

had de oude man zijn eenigen zoon zielslief, dat kan ik u verzekeren.

Er heerschte geruimen tijd zwijgen, nadat de notaris het verhaal geëindigd had.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Ik moet u zeggen dat het mij onbegrijpelijk voorkomt — een vader die zijn eenigen zoon verstoot en zoodoende ook het geluk van een jong meisje vernielt — het klinkt bijna ongelooflijk.

De notaris haalde de schouders op.

— Als gij den ouden Carnduff gekend had, Mylord, dan zoudt gij die opmerking waarschijnlijk niet gemaakt hebben, hij was buitengewoon trots en het denkbeeld dat zijn eenige zoon, de spruit uit een eeuwenoud geslacht een tweegevecht had aangegaan ter wille van een variété-ster, was hem onverdragelijk!

— En het jonge meisje — Dorrit — vroeg Raffles?

— Zij heeft het zich vreeselijk aangetrokken. Nog geen drie maanden nadat Richard vertrokken was, kwam men aanzoek doen om haar hand, maar zij weigerde hardnekkig.

— Wie was die heer die er zoo vlug bij was?

— Een vroegere vriend van Richard.

— Rijk?

— Neen, integendeel, zeer berooid.

— Zoo! Zoo! was alles wat Raffles antwoordde terwijl hij een nieuwe sigaret opstak.

Hij blies een rookwolkje naar de zoldering en vroeg: Heeft men van Richard Carnduff niets meer gehoord naderhand?

— Eenmaal, Mylord — toen zijn jonge vrouw in Amerika stierf, deelde hij dit aan zijn vader mede, en ook het feit dat zij hem een zoontje geschonken had.

De jongen moet nu ongeveer drie jaar zijn.

— En nu is de oude Carnduff zeker gestorven?

— Zooals gij zegt, van daar die advertentie. Ik ben lange jaren achtereen de notaris van Lord Carnduff geweest en ik wist zeer veel van zijn leven — onder andere ook dat in zijn laatste levensdagen, toen hij zijn einde voelde naderen, diep berouw had over zijn daad en op middelen peinsde haar weder ongedaan te maken. Hij droeg mij op de verblijfplaats van zijn zoon uit te vinden, veranderde zijn testament, en drukte mij op het hart, niet te rusten voor ik zijn zoon terug had gevonden en in het bezit had gesteld van het zeer groote kapitaal, hetwelk zijn vader hem naliet. De advertentie welke gij hebt gelezen is daar een begin van.

— Denkt gij dan dat Richard zich in Engeland ophoudt.

— Integendeel, Mylord, ik denk dat die kans zeer gering is — waarschijnlijk bevindt hij zich nog in Canada of in de Vereenigde Staten, maar voor die paar honderd pond sterling meer, wil ik natuurlijk niet het gevaar loopen, dat hij de advertentie niet zou lezen als hij toevallig eens naar Engeland teruggekeerd mocht zijn.

— De advertentie staat dus ook in de Amerikaansche bladen?

— Ja, in de meest gelezen bladen van de Vereenigde Staten en Canada.

Weer zwegen de mannen eenigen tijd.

Toen hief Raffles snel het hoofd op.

— Men is er natuurlijk zeker van dat Richard inderdaad met die vrouw in relatie heeft gestaan?

— Men heeft een zeer teeder briefje van haar in den zak van zijn overjas gevonden.

Zonder verder iets op te merken stond Raffles op.

De andere heeren volgden dit voorbeeld.

— Het is een droevig verhaal, mijnheer Deacon, zeide Raffles op ernstigen toon: Wat is er met dat meisje gebeurd? Is zij ongehuwd gebleven?

— Ja, Mylord, maar dat heeft zeker niet aan de aanbidders gelegen, want die kwamen in dichte drommen opdagen.

— Heeft Richard nooit een poging gedaan om haar terug te zien?

— Neen!

Onmiddellijk na de ontvangst van het vreeselijke briefje van zijn vader heeft hij een paar van zijn eigendommen verkocht en is spoorloos verdwenen.

— En gij zegt mijnheer de notaris, dat de vader van Dorrit Donaldson een gedeelte van zijn rijkdommen verloren heeft?

— Een zeer groot gedeelte. Zij kunnen er behoorlijk van leven en dat is alles.

Raffles keek eenige oogenblikken strak voor zich uit en zeide toen: Gij hebt mij een belangwekkend verhaal gedaan, mr. Deacon, ik hoop nu maar dat Richard Carnduff spoedig de advertentie leest, want wie weet in welke armoedige omstandigheden hij verkeert, want het moet gezegd worden, onze adellijke jongelui kunnen zeer goed schieten en paard rijden, maar dat is meestal niet voldoende om er zijn brood mee te verdienen.

Een uur later liepen Raffles en Charly naar de

villa, die zich op slechts een half uur loopens van het clubgebouw bevond.

Raffles had de auto weggestuurd die de beide vrienden zouden komen halen.

Hij zoo wel als Charly waren in gedachten verzonken.

Toen merkte de jonge man op: Het is een treurige geschiedenis, die oude man met zijn overdreven denkbeelden heeft nu wellicht twee menschenlevens verwoest.

— Het is zeker dat het meisje zich de zaak zeer heeft aangetrokken, zeide Raffles. Maar wat Richard betreft — hij schijnt haar spoedig vergeten te zijn, daar hij reeds een paar jaren later trouwde. Ik wil echter erkennen, dat er zich omstandigheden hebben kunnen voordoen, die hem zich van het jonge meisje deden afwenden.

— Maar hij was toch in ieder geval degen die ongelijk had in deze zaak.

— Dat zou men tenminste opmaken uit het verhaal van den ouden notaris.

— Hoe het zij — Richard Carnduff is er in ieder geval volstrekt niets minder op geworden, omdat hij een jaar of acht in harden arbeid heeft doorgebracht.

De beide vrienden liepen eenigen tijd zwijgend voort.

Toen stiet Raffles een zacht lachje uit.

— Waarom lach je zoo? vroeg Charly.

— Wel, ik lach omdat het toeval toch zoo vaak van die vreemde grillen heeft. Want er is geen sprake van of de vader van Dorrit Donaldson is dezelfde dien wij een jaar of vijf geleden eens een nachtelijk bezoek brachten dat ons toen, als ik mij niet vergis, omstreeks tienduizend pond sterling heeft opgeleverd.

— Ja, veel minder zal het wel niet geweest zijn.

— De man kon het toen echter nog best missen, het is mij een raadsel hoe hij zoo spoedig door zijn fortuin geraakt is. Hij heeft misschien gespeculeerd, Charly?

— Ja, iets dergelijks zal wel gebeurd zijn.

— Maar hoe dan ook, ik stel belang in dat jonge meisje, dat acht jaar lang weerstand heeft kunnen bieden aan eenige dozijnen aanzoeken.

— Ja, dat is vreemd genoeg.

— Ah, zoo, is dat je ook opgevallen? Het is inderdaad merkwaardig, ik leid er uit af dat zij nog steeds op Richard Carnduff wacht.

— Zelfs nu — nu zij weet dat hij daar ginds met een andere vrouw getrouwd is geweest?

— Ja, Charly, er zijn van die vrouwenzielen, voor wie de eeuwigheid niet te lang is om te wachten op den man die haar geheele hart bezit.

— Maar hij heeft toch verraad jegens haar gepleegd. Hij heeft haar toch ten aanzien van geheel Londen de zwaarste beleedigingen aangedaan welke men een vrouw maar met mogelijkheid aandoen kan.

— Dat alles is waar — maar zij vergeeft hem — of wel zij twijfelt aan zijn schuld.

Charly keek zijn meester verbaasd aan.

— Zij twijfelt, zegt gij? Er valt toch niet te twijfelen. De notaris heeft toch immers verteld, dat zij of een ander een minnebriefje van die zangeres in zijn zak heeft gevonden?

— Het is een leelijk ding, bekende Raffles, maar toch — het zou voor mij niet afdoende zijn.

— Maar het duel dan, beste Edward!

— Dat is iets anders, dat is zeker een ernstige zaak, en ik weet zelfs niet hoe Richard zich daar van zal kunnen vrij pleiten.

De beide vrienden hadden nu bijna het hek van de villa bereikt.

Raffles stond stil en wendde zijn blikken naar den hemel.

— Wat doe je? vroeg Charly lachend, raadpleeg je de sterren?

Raffles knikte.

— Ja, ik tracht daar uit te lezen, wanneer wij een bezoek bij den ouden heer Donaldson zullen brengen.

— Maar nu toch zeker niet in den nacht, riep Charly uit.

— Toch wel, antwoordde Raffles kalm.

— Om wat te doen, in 's hemels naam?

— Om er de tien duizend pond sterling weer te brengen die wij er een jaar of vijf geleden hebben..... onteigend, als ik het zoo noemen mag.

— Meen je dat in vollen ernst?

— In den volsten ernst, Charly, en niet alleen het kapitaal wil ik er terugbrengen, maar het kapitaal met rente op rente. De menschen zullen het op dit oogenblik goed kunnen gebruiken en zooals ik zeg, dat meisje boezemt mij belang in.

Met deze woorden stak Raffles den sleutel in het sleutelgat.

Charly zweeg.

Hij begreep wel dat zijn meester zich dat in het hoofd had gezet, en dat hij vruchteloos zou trachten hem daar van terug te brengen.

Als Raffles verklaard had dat deze of gene hem „belang inboezemde” dan lette hij volstrekt niet op geld en zag er zelfs niet tegen op, zijn leven en vrijheid in ernstig gevaar te brengen.

De beide vrienden traden nu de prachtige hal van de villa binnen.

Aanstands kwam Gaston, de oude, trouwe bediende van lord Aberdeen, te voorschijn, die den beiden heeren hun overgoed afnam.

Raffles en Charly gebruikten een klein souper in de eetzaal, hetwelk Gaston voor hen had gereed gezet, en daarop begaven zij zich ter ruste, na nog een blik in de avondbladen te hebben geslagen, en daarin de advertentie te hebben teruggevonden, welke Raffles zooveel belang had ingeboezemd.

Den volgenden morgen waren zij op den gewonen tijd weder op de been, daar Raffles in een tijdperk

verkeerde, waarin hij „werkloos” was, zooals hij het uitdrukte.

De beide vrienden troffen elkander in de groote eetzaal, waarvan de ramen op het park uitzagen en waar Charly reeds bezig was met het sorteeren van de post.

Raffles rekte zich uit en vroeg: Zeker niets nieuws?

— Niet veel bijzonders, hoofdzakelijk uitnoodigingen voor diners, prijscouranten van je kleermaker, en een paar brieven waarin om steun verzocht wordt.

— Die laatsten kun je afzonderen, en zooals gewoonlijk onderzoek doen naar de schrijvers. Gooi den anderen rommel maar weg, want ik ben toch niet voornemens, in den eersten tijd een uitnoodiging aan te nemen.

HOOFDSTUK IV.

Richard Carnduff ten tooneele.

Er waren ongeveer veertien dagen verlopen sedert het gesprek dat Raffles in de conversatiezaal van de Windsor Club met Cedric Lawson en notaris Deacon had gehad.

Gedurende dien tijd had hij beide heeren eenige malen gesproken.

De notaris had nog steeds geen bericht ontvangen op de advertentie welke hij geplaatst had, ofschoon deze gedurende veertien dagen iederen dag in de Engelsche en Amerikaansche bladen had gestaan.

Hij had reeds alle hoop opgegeven, dat de afstameling van het geslacht der Carnduffs zich in het Vereenigd Koninkrijk ophield.

Op den morgen van den vijftienden dag, toen Charly weder den post van Lord Aberdeen nakeek, terwijl deze nog aan het ontbijt zat, slaakte de jonge man plotseling een lichten kreet van verrassing.

Raffles keek van zijn bord op en vroeg:

— Is er bericht van Richard Carnduff?

— Ja, maar hoe weet je dat?

— Ik weet het niet — ik raadde er maar naar. Ik wilde je wel bekennen dat mijn gedachten zich in den laatsten tijd onophoudelijk met dit familiedrama bezig hielden.

— Dat moet wel, zei Charly op drogen toon, want in de afgelopen weken hebben wij niets verricht, hetwelk jou den naam van Raffles waardig maakt, en mij, die van zijn trouwen helper.

Raffles knikte.

— Ik moet je gelijk geven, zeide hij, Ik weet niet hoe het komt, maar die zaak wil mij maar niet uit de gedachten. En wat staat er nu eigenlijk in dat briefje?

— Wil ik het je voorlezen?

— Daarmede zal je mij een groot genoegen doen. Charly Brand nam den brief op en las het volgende:

„Mijn waarde William,

Ik meen te hebben opgemerkt, dat je groote belangstelling toonde in de zaak van Richard Carnduff. Het zal je dus wellicht genoegen doen, te vernemen dat de jonge man zich heden gezond en wel bij notaris Deacon heeft aangemeld, voorzien van alle noodige papieren.

Wanneer je gisteren op de club geweest waart, zou ik je het groote nieuws hebben kunnen mededeelen.

Wanneer je met Richard wil kennis maken, kom dan hedenavond op de club, waarvan je reeds al te lang bent weggebleven!

Ik geloof niet dat het leven in de steppen Richard heeft goed gedaan, maar hij is toch nog steeds de opgewekte, vroolijke knaap van vroeger gebleven, naar het schijnt.

Zijn zoontje is een aardig ventje, maar alleen een beetje schuw, ik zou zelfs zeggen, een beetje suffig, maar dat kan wel het gevolg zijn van de plot-

seling verandering welke zijn jonge leven heeft ondergaan.

Een kind wordt niet ongestraft zoo plotseling van de Canadeesche steppen naar de wereldstad Londen verplaatst.

Wij rekenen stellig op je komst!

Je vriend
CEDRIC LAWSON

P.S. Breng Mijnheer Brand mede, ik geloof dat hij een goede vriend voor Richard zou zijn.

Charly liet den brief zinken en keek Raffles aan.

— Wat zeg je ervan? vroeg hij.

— Wel, wat zou ik er van zeggen? Het doet mij natuurlijk genoegen dat ik zal kennis maken met den jongen vriend van Lawson, die daar zoo eensklaps een zeer groot fortuin in handen krijgt.

— Toch vind ik het voor den jongen graaf een onaangename toestand, dat hij nu weder is teruggekeerd naar de stad, waar hij acht jaren geleden zoo bitter gegriefd is.

— Ik denk wel dat hij Dorrit Donaldson zoo veel mogelijk uit den weg zal blijven.

— In ieder geval zal hem die onaangenaamheid wel eenigszins verzoet worden door de millioenen die hem te wachten staan. Kom, Charly, ik ben gereed, ik ga mijn wandelrit door het park maken.

Den geheelen dag werd door de beide vrienden over de zaak niet meer gesproken.

Nu Richard Carnduff eenmaal was teruggekeerd, leek het wel, alsof Raffles eensklaps alle belangstelling in zijn lot verloren had.

Charly kende deze gemoedsgesteldheid van zijn meester — alles wat nog onbekend was trok hem aan. Maar zoodra hij iets doorgrond had, keek hij er niet meer naar om.

Het kostte Charly Brand's avonds eenige moeite, Raffles te bewegen mede naar de Club te gaan.

Maar eindelijk gaf deze toch toe.

— Ik zal er mij gruwelijk vervelen, klaagde hij. Ik weet al wat ik te zien krijg — een jong heer, geheel besmet met de Amerikaansche arrogantie, ruw in zijn spreken en die op den grond spuwt!

— Kom, kom, riep Charly uit, je overdrijft! Een graaf blijft toch altijd een graaf!

— Niet als hij acht jaren achtereen in de Canadeesche steppen heeft doorgebracht. Maar ik heb het beloofd — laten we dus maar gaan!

De beide vrienden hadden zich in avondtoilet gestoken en Henderson bracht hen in de groote blauwe auto naar het Clubgebouw.

Toen zij de groote conversatiezaal binnentraden, bevond zich daar reeds een groot aantal leden.

Blijkbaar was het gerucht van de terugkomst van Richard Carnduff reeds algemeen bekend en waren de leden van de Windsor Club verlangend hem de hand te drukken, des te meer, daar hij nu niet langer een verontferde zwerver was, maar de adellijke erfgenaam van millioenen!

Raffles wierp een snellen blik in het rond.

Notaris Deacon was niet aanwezig.

Wel zag hij Cedric Lawson in een hoek zitten.

De oude heer zag er tamelijk mistroostig uit en scheen zijn binnenkomen niet eens te hebben opgemerkt.

Raffles ging naar hem toe en legde hem de hand op den schouder.

— Hoe is het, mijn waarde Cedric, vroeg hij, droom je?

Lawson keek verschrikt op.

— Neem het mij niet kwalijk, William, ik was in gedachten verdiept, al droomde ik nu juist niet.

— En is het een geheim, waaraan je dacht?

— Volstrekt niet, ge moogt het gerust weten. Ik dacht aan Richard Carnduff!

Raffles trok zijn wenkbrauwen op.

— Wat valt er over hem te denken, vroeg hij. Heeft hij soms al een groot gedeelte der millioenen er door gebracht?

Lawson schudde ontkennend het hoofd, terwijl een flauwe glimlach over zijn lippen zweefde.

— Dat ging bezwaarlijk, want Deacon heeft hem nog geen cent uitbetaald, daar er eerst nog eenige formaliteiten te vervullen waren, die waarschijnlijk pas morgen hun beslag kunnen krijgen.

— Wat neemt gij hem dan eigenlijk kwalijk, want ik zie zeer goed, Cedric, dat je gedachten van een onaangename aard waren.

De notaris haalde de schouders op.

— Ik kan het niet goed onder woorden brengen, zeide hij. Richard is zeer veranderd, dat is zeker!

— Hij is zeker ruw geworden? Dat heb ik toch vooruit kunnen voorspellen.

— Was hij dat maar alleen, William! Acht jaren verblijf in een Canadeesche wildernis, slijpt de fijne kantjes van ons af, en zou ik hem ook zeker niet hebben kwalijk genomen als hij bij voorbeeld met zijn

hoed op ware binnen gekomen! Want dat zijn van die uiterlijkheden, die een gentleman zich aanstonds weder aanwent als hij met zijns gelijke omgaat! Neen — hij is daarginds cynisch geworden! Hij spreekt onverschillig over zijn jonge vrouw, die te vroeg gestorven is en zelfs kan ik hem er niet toe krijgen, dat hij eens met mij over zijn vader spreekt, die toch zoo innig veel van den jongen hield.

Raffles tipte de asch van zijn sigaret en zeide met gedempte stem:

— Dat komt toch wel meer voor! Gij weet niet hoe zulk een leven in de wildernis de menschelijke ziel ontdoet van alles wat haar schoon maakt! Men wordt daar niet veel beter dan een dier, geloof me!

— Als dat zoo is, dan is het treurig genoeg, riep Lawson uit.

Maar ik heb u nog niet alles gezegd. Gisteren maakte Deacon in zijn eigen rijtuig een wandelrit door het Hydepark. Gij moet weten, dat hij een afschuw heeft van automobielen en bij paarden zweert. Welnu, het toeval, het noodlot, of hoe gij het anders noemen wilt, bracht Dorrit Donaldson op hun weg. Zij zat te paard!

— Te paard? riep Raffles verwonderd uit. Ik meende, dat ge mij gezegd had, dat de financiën van haar vader alles behalve rooskleurig waren?

— O, dat is een heele geschiedenis op zich zelf, riep Lawson uit. Als het niet te gek klonk in dezen tijd van electriciteit en nuchter verstand, dan zou men bijna aan wonderen gaan gelooven.

— Wat is er dan gebeurd, mijn waarde Lawson? Je geheimzinnig gezicht maakt me werkelijk nieuwsgierig.

— Luister, dan zal ik het je in een paar woorden vertellen! Kom wat nader bij, Mr. Brand, want ik ben zeker, dat ook gij belang in het verhaal zult stellen.

Charly, die tot dusverre bescheiden ter zijde had gestaan, kwam nu wat nader bij.

— Gij moet dan weten, zoo begon Lawson, dat een jaar of zes geleden werd ingebroken bij den ouden Donaldson, die toen nog zeer rijk was! Het is eigenlijk een raadsel, hoe hij al zijn geld is kwijt geraakt, maar daarover praten wij nu niet. Op een zeer brutale wijze werd er voor ruim tienduizend pond sterling ontvreemd!

Lawson wierp een schuwen blik om zich heen en liet zijn stem tot gefluister dalen, toen hij vervolgde: De dader is nooit ontdekt en de politie houdt tot op

dezen dag stijf en sterk vol, dat niemand anders dan de Groote Onbekende de inbraak deed!

— Groote Hemel, riep Raffles met woorgewende ontzetting. Er is den ouden man toch niets overkomen?

— Hoegenaamd niets! Hij heeft er zelfs niets van bemerkt! Zijn dochter Dorrit trouwens ook niet, evenmin als een der bedienden. De politie verklaarde destijds, dat de stalen brandkast van bijna een halven decimeter dikte blijkbaar met evenveel gemak was opengemaakt als een gewoon sardinebusje! Alle geldswaarden, welke ze bevatte, was verdwenen! En nu geef ik u in zessen te raden, wat er een week geleden met den ouden Donaldson is gebeurd! Maar wat praat ik, gij leest toch zeker wel couranten!

— Ik moet het u tot mijn schande bekennen, beste Cedric, dat ik juist in geen week een blad in handen heb gehad! Zeg mij dus maar spoedig wat er gebeurd is, want anders zou ik misschien nog op de gedachte komen, dat men den armen Donaldson ook nog de rest heeft afgenomen, die hem nog over bleef!

— Geen kwestie van! riep Lawson uit; het klinkt bijna ongelooflijk, maar juist het tegenovergestelde is gebeurd!

Raffles zette groote oogen op.

— Het ligt misschien aan mij, maar ik moet je eerlijk bekennen, dat ik het niet begrijp.

— Dan zal ik je maar niet langer in onzekerheid laten.

Een week geleden opende Donaldson zijn brandkast, die nu heel wat kleiner is dan de vorige en wat denk jij, dat hij er in vond?

Raffles haalde met een wanhopig gebaar de schouders op.

— Niet alleen de tienduizend pond, die hem onstolen waren, maar bovendien rente op rente over zes jaren, dat wil zeggen zoo iets van vier duizend pond sterling.

— Ongelooflijk! riep Raffles met goed gespeelde verbazing uit.

— Het is de zuivere waarheid. Er lag een briefje bij, ondertekend met „De Groote Onbekende” en dat ongeveer als volgt luidde: „Waarde Heer Donaldson. Ongeveer zes jaren geleden had ik de eer en het genoegen uit uw brandkast tienduizend pond sterling te ontvreemden. Bij nader inzien geloof ik dat ik hieraan niet goed heb gedaan, weshalve ik mij veroorloof u hierbij het bedrag weder te doen toekomen, met interest op interest gedurende zes jaren.”

Raffles sloeg de handen in elkaar.

— Dat is een merkwaardig staaltje van brutaliteit, riep hij uit. Heeft men nog geen enkel spoor gevonden? Was de brandkast dan niet geforceerd?

— Noch het een, noch het ander. Er is geen enkel spoor van braak gevonden en de brandkast zag er uit alsof zij zoo van de fabriek kwam. Ook nu heeft Donaldson gemeend de politie op de hoogte te moeten brengen van het voorval, maar deze heeft reeds na drie dagen haar onderzoek gestaakt, omdat zij niet het geringste aanknoopingspunt had. Hoe het ook zij — voor Donaldson was het een waar buitenkansje!

— En voor Miss Dorrit? vroeg Raffles.

— Voor haar, dat kun je je wel voorstellen. Zij was steeds verzot op paardrijden, en het eerste wat haar vader deed, was een goed maandpaard voor haar huren, in afwachting van den tijd, dat hij er haar een ten geschenke kan geven.

— Het klinkt bijna als een sprookje, hernam Raffles, en als ik het niet uit je eigen mond vernomen had, zou ik er sterk aan twijfelen, maar ga nu voort met je verhaal.

Dadelijk vertrok het gelaat van Lawson weder.

— Het is een ellendige zaak, mopperde hij. Zooals ik je zeg, kwamen Deacon en Richard het jonge meisje tegen. Reeds uit de verte had zij den jongen herkend! Zij hield haar paard aanstonds in, drukte haar kleine hand op het hart en werd eerst doodsbleek en toen vuurrood. Ook Deacon had haar dadelijk gezien en riep zijn koetsier toe, dat hij moest stil houden. En zou je nu willen gelooven, dat Richard eenvoudig juist deed alsof hij haar niet kende?

— Dat is schandelijk, kwam het sissend over Raffles' lippen, dat is een gentleman onwaardig!

Lawson knikte bevestigend, terwijl zijn gelaat een ernstige uitdrukking kreeg.

— Dat was ook mijn indruk en die van Deacon, zeide hij. Deze moest hem aanstooten vóór hij Dorrit in het oog had gekregen en toen nog keek hij haar aan alsof hij haar voor het eerst in zijn leven zag!

— En wat gebeurde er toen verder? vroeg Raffles, die met groote aandacht geluisterd had.

— Wel, de amazone en het rijtuig bleven eenige oogenblikken onbeweeglijk tegenover elkaar staan. Toen scheen Dorrit te begrijpen, dat Richard haar niet wilde kennen. Er verscheen een smartelijke trek op haar gelaat en daarna gaf zij haar paard een zoeffellen zweeps slag, dat het dier van smart hinnikte en toen als een pijl uit een boog wegschoot.

— En Richard? vroeg Raffles op gedempten toon.

— Richard keek Deacon verwonderd aan en vroeg: „Wat wilde dat jonge meisje van mij? Kent gij haar, mijnheer Deacon?”

— En wat antwoordde Deacon? vroeg Raffles.

— Hij was zeer verontwaardigd en vroeg of Richard zich dan werkelijk Dorrit Donaldson niet meer herinnerde, het meisje, dat hij acht jaar geleden zoo zwaar gegriefd had. Toen pas scheen Richard zich haar te herinneren, maar hij maakte zich met een paar nietige woorden van het geval af.

Op dit oogenblik wendde Charly, die eveneens met aandacht had toegeluisterd, zijn blikken naar de deur.

— Daar komt notaris Deacon aan, zeide hij zachtjes, hij is vergezeld van een jongen man!

Lawson wendde eveneens het hoofd om.

— Ja, het is Richard Carnduff. Kom, ik zal je voorstellen, al wil ik wel bekennen, dat ik het niet zoo opgewekt doe als ik het me wel had voorgesteld.

Deacon scheen het kleine groepje reeds gezien te hebben; hij wisselde eenige woorden met Richard Carnduff en toen kwamen beide mannen naar Raffles en zijn twee vrienden toe.

De voorstelling had naar alle regelen van de kunst plaats.

Toen de heeren met elkander hadden kennis gemaakt, zeide Raffles tot den jongen graaf:

— Gij zijt zeker pas in Londen, graaf Carnduff?

— Gisteren pas aangekomen, Mylord, antwoordde de jonge man met een onmiskenbaar Amerikaansch accent.

— En — denkt gij hier te blijven?

— O, neen, geen oogenblik, antwoordde Richard Carnduff. Zoodra ik de zaken met notaris Deacon geregeld heb, keer ik weer naar Amerika terug!

— Ja, dat kan ik mij wel voorstellen, hernam Raffles. Er moeten aan de stad Londen minder prettige herinneringen verbonden zijn.

— Gij hebt gelijk, Mylord — die herinneringen zijn verre van prettig.

Raffles keek den jongen man onderzoekend aan.

Er lag een klank in zijn stem, als van iemand die herinnerd wordt aan dingen, waarover hij liever niet spreekt.

De vier heeren waren onder het spreken gaan zitten aan een tafeltje, dat eenigszins was afgezonderd. Spoedig waren zij in een opgewekt gesprek verdiept.

De oude notaris haalde allerlei herinneringen uit de jeugd van zijn graaflijken cliënt op.

— Ja, je was in je jongste jaren al een rakker, Richard! riep hij vroolijk uit. Ik herinner me, dat je aan tafel als jongen van veertien of vijftien jaar voor alle gasten de hazelnoten met je tanden wilde kraken! Maar dat grapje heeft je toch eens een kostelijk hoektandje gekost! Weet je dat nog wel?

Richard keek den vrager met een vagen blik in zijn donkere oogen aan.

— Herinner je je het werkelijk niet? riep Deacon, je ontbrekende tand had je er anders steeds aan moeten herinneren.

Hier maakte Raffles een opmerking, die het gesprek aanstonds een andere wending gaf.

De jonge Carnduff scheen een goed prater te zijn, en tamelijk ontvankelijk voor een grap.

Het gesprek was nauwelijks tien minuten aan den gang, toen Raffles Charly tersluiks een wenk gaf, die niet kon worden misverstaan.

De jonge man begreep wel, dat zijn meester iets van hem verlangde en besloot goed op te letten.

Raffles was juist bezig met het verhaal van een zijner jachtopzieners, waarmede hij zijn hoorders tamelijk wel wist te boeien.

Maar plotseling hield hij midden in dit verhaal op en staarde Richard verwonderd aan.

De anderen bleven op het einde van het verhaal wachten.

— Welnu, wat geschiedde er nu verder met dien jachtopziener? vroeg Lawson eenigszins ongeduldig.

— Neem mij niet kwalijk, mijne heeren, ik was den draad van mijn verhaal kwijt.

Hij wendde zijn blik van het gelaat van Richard Carnduff af en maakte spoedig een einde aan het verhaald.

Charly Brand keek zijn meester verrast aan.

Hij had de geschiedenis reeds meermalen gehoord en hij wist, dat zij zeer lang en ingewikkeld was.

Maar op hetzelfde oogenblik ving hij opnieuw een snellen blik van zijn meester op.

— Ik ben vanavond niet zeer gedisponeerd, mijne heeren, zeide Raffles luchtig. Ik zal mijnheer Brand moeten verzoeken mij ter hulp te komen. Hij kent een verhaal van een wildstrooper, waarom ik steeds tranen heb gelachen, en ik zou hem wel willen verzoeken u die geschiedenis eens te vertellen.

Charly begreep onmiddellijk, dat er achter dit verzoek meer stak dan op het eerste gezicht kon blijken.

Er bewoog dan ook geen spier op zijn gelaat, toen hij zeide:

— Ik verlang niets liever, Mylord! Ik hoop slechts, dat deze heeren de grap met evenveel toegankelijkheid zullen beoordeelen als gij het steeds gedaan hebt!

— Vertel maar, mijn waarde Brand, en laat het oordeel aan het auditorium over.

Charly begon zijn verhaald.

Het was de geschiedenis van een wildstrooper, die uren lang een duinkonijntje vervolgd had, dat per slot van rekening een speelgoedkonijn bleek te zijn, op een plankje met vier wieltjes bevestigd en aan een zeer lang touw voortgetrokken door een argeloozen knaap, die er volstrekt geen besef van had, dat zijn speelgoed dermate de hebzucht had opgewekt van den strooper.

De zaak zelve beteekende eigenlijk niet veel, maar Charly wist den wildstrooper zoo onnavolgbaar grappig sprekend in te voeren, dat de drie heeren die aandachtig luisterden, al spoedig schaterden van het lachen. Vooral Richard Carnduff hield zich de zijden vast en had zich achterover in den stoel laten vallen, terwijl hij zoo luid schaterlachte, dat men zelfs aan het andere einde van de zaal het bemerkte.

Raffles was onder het verhaal opgestaan en liep wat heen en weer als iemand, die een grap reeds verscheidene malen heeft hooren vertellen en zich nu een weinig verveeld.

Toen het verhaal geëindigd was, haalde Richard Carnduff zijn zakdoek te voorschijn en wischte zich de lachtranen uit de oogen.

— Ik ben er zeker van, dat gij daar ginds in Canada nooit zulk een goede grap hebt gehoord, mijn waarde graaf, zoo richtte Raffles zich tot den jongen man.

— Ik moet erkennen, Mylord, dat uw secretaris een uitmuntend verteller is!

— O, hij munt ook in andere uit, vervolgde Raffles, met een schielijken blik op Charly. Gij moet hem bij voorbeeld eens zien biljarten! Maar wat praat ik — gij hebt daarginds in de steppen natuurlijk geen gelegenheid gehad om het edele spel te beoefenen!

Maar nu kwam notaris Deacon er bij.

— Biljartspelen vergeet men niet, Mylord, evenmin als zwemmen of wielrijden, en ik verzeker u, dat Richard, vóór hij ons verliet, een der beste biljarters was, dien ik ooit met de drie ivoren kogels bezig heb gezien.

Richard wierp den notaris een snellen, duisteren blik toe.

Toen sprak hij:

— Ik verzeker u, mijnheer Deacon, dat een verblijf van acht jaren in de steppen, en meestal in het zadel, uw vaardigheid in het biljartspel niet vermeerderd.

— Kom, kom, daar geloof ik niets van, zeide Raffles, en als gij er al iets van vergeten hebt, dan zal mijn secretaris u spoedig op weg helpen.

— Dat is een uitmuntend idee, riep Lawson, terwijl hij opstond. Wij hebben hier een zaal met een zestal voortreffelijke biljarten. Toon mijnheer Brand maar eens, dat ge tegen hem zijt opgewassen.

Richard wierp een blik op zijn kostbaar gouden horloge en zeide toen met een schouder ophalen:

— Ik wil mijnheer Brand gaarne een kwartiertje geven, maar daarna moet ik u verlaten — ik heb nog een afspraak.

De vijf heeren waren nu opgestaan en begaven zich naar de prachtige biljartzaal, die aan de conversatiezaal grensde.

Er kwam juist een biljart vrij.

De beide jonge lieden begaven zich naar de reken en kozen een queue uit.

Een rijk gegalonneerde bediende kwam met de ballen aandragen.

Spoedig waren de beide jonge lieden aan het spelen.

Deacon, Lawson en Raffles keken op eenigen afstand toe.

Na eenige caramboles schudde de notaris het hoofd en mompelde half vóór zich heen:

— Dat is heel merkwaardig! Men zou zweren, dat Richard voor het eerst van zijn leven een queue in zijn handen houdt, hij mist de gemakkelijkste ballen.

Raffles had de woorden gehoord.

Er vertoonde zich een zonderling glimlachje om zijn lippen.

Raffles nam den notaris een weinig ter zijde en zeide fluisterend:

— Het heeft wel niets te maken met de biljartkunst van uw cliënt, mijn waarde notaris, maar ik zou u toch gaarne willen vragen, welke kleur het haar van Richard Carnduff steeds heeft gehad.

Deacon meende niet goed te hebben verstaan.

Hij keek Raffles verwonderd aan en herhaalde:

— Welke kleur haar, vraagt gij? Wel natuurlijk steeds zooals het nu is, dat wil zeggen: zwart!

— Ik dank u, en — droeg hij het steeds zooals nu, dat wil zeggen: met een scheiding en glad neergekamd?

— Neen, Mylord. Hij heeft altijd zeer wederbarstig haar gehad, dat zich niet liet dwingen! Het stond altijd als een borstel recht overeind.

— Wel, dan schijnt hij zich in den loop der jaren bedacht te hebben, merkte Raffles op, terwijl hij den notaris strak aanzag.

Deze speelde zenuwachtig met zijn lorgnet en keek Raffles met een vragenden blik aan.

— Wat wilt gij eigenlijk zeggen, Mylord; vroeg hij eindelijk.

— Laat mij u mogen antwoorden met een wedervraag, mijn waarde notaris, hernam Raffles. Wilt gij mij eens zeggen, wanneer gij de erfenis van Edward Carnduff aan Richard uitbetaalt?

— Morgenochtend om elf uur, antwoordde de notaris verrast.

— Ei! dat is al bijzonder vlug! Welnu, dan verzoek ik u, eenig voorwendsel te bedenken, zoodat gij de millioenen pas over een week zou hebben uit te betalen!

Slechts met moeite onderdrukte Deacon een kreet van verbazing. Zijn stem klonk eenigszins heesch, toen hij vroeg:

— En waarom zou ik dat moeten doen, Mylord?

— Omdat de jonge man, die daarginds met mijn secretaris biljart speelt, alles mag zijn wat hij wil — maar zeker niet Richard Carnduff!

HOOFDSTUK V.

Krijgsraad.

De indruk, dien deze woorden van Raffles maakten, was verbazend.

De oude notaris moest zich aan een tafeltje vasthouden om op de been te blijven.

Hij werd doodsbleek en staaarde Raffles met glazige oogen aan.

Deze nam hem aanstonds onder den arm en wan-

delde met hem weg, als iemand, die genoeg van het toezien heeft gekregen.

Hij geleidde Deacon door de conversatiezaal naar zijn privé-ontvangkamer, waarover hij als vice-president steeds de beschikking had.

Deacon liet zich op een stoel neervallen en nu pas had hij de kracht om te vragen:

— Moet ik uw opmerking als ernst opvatten, Mylord?

— Dat vrees ik, mijnheer Deacon. Ik heb, zeer ernstige redenen om te vermoeden, dat Richard Carnduff niet degene is voor wien hij zich uitgeeft!

De notaris vouwde met een wanhopig gebaar de handen.

— Het duizelt mij! riep hij uit. Wie zou hij dan zijn? Raffles haalde de schouders op.

— Dat is iets, waarop ik u niet zoo zonder meer kan antwoorden, mijnheer Deacon. Hoogstwaarschijnlijk hebben wij hier te doen met een sluwen bedrieger, die blijkbaar op Richard Carnduff gelijkt als de eene druppel water op de andere, maar wat er met den waren Richard gebeurd is en waarom deze zich niet heeft vertoond, daar hij toch ook wel de advertentie gelezen zal hebben — dat is iets wat ik u niet zeggen kan!

De oude secretaris wreef zich met de handen over het voorhoofd.

— Het komt mij ongelooflijk voor, zeide hij met zwakke stem.

— Ik zie wel, dat ge nog verre van overtuigd zijt, hernam Raffles. Toch moet ik u dringend verzoeken, aan mijn verzoek gevolg te geven, dat ik u zoeven deed, in het belang van den jongen graaf Carnduff. Kunt gij niet een of ander voorwendsel verzinnen?

— Dat kan ik wel, hernam de notaris met zwakke stem, als gij mij slechts kunt verzekeren, dat gij goed gezien hebt!

— Ik verlang niets liever! hernam Raffles!

Hij raadpleegde zijn horloge.

— Als de zoogenaamde Richard Carnduff woord houdt wat hij gezegd heeft, dan moet hij over vijf minuten vertrekken. Ik verzoek u vriendelijk u zoo goed mogelijk in bedwang te houden en op uw gelaat niets te laten merken. Als ik mij niet vergis, dan hebben wij hier met een zeer behendigen hooswicht te doen en zal het noodig zijn, dat gij op uw hoede blijft! Gevoelt gij u in staat om, ondanks wat ik heb medegedeeld, dien nagemaakten Richard Carnduff een onverschillig uiterlijk te toonen?

De notaris stond op.

Zijn gelaat had een heel andere uitdrukking gekregen.

Er stond nu niets anders op te lezen dan vastberadenheid en wrok.

— Ik ben tot uw dienst, zeide hij op korten toon en als gij gelijk mocht hebben, laat die bedrieger zich voor mij dan in acht nemen.

— Zoo mag ik het hooren, zeide Raffles glimlachend, nogmaals, gij moogt door niets verraden dat ik u mijn vermoedens heb medegedeeld. Zoodra de jonge man vertrokken is, zullen wij krijgsraad houden.

De beide mannen verlieten gezamenlijk het vertrek en begaven zich weder naar de biljartkamer.

De beide jongelieden beëindigden juist de partij.

Op eenigen afstand van het biljart stond Lawson in een gesprek verdiept met den voorzitter van de Windsor Club.

Het gelaat van Richard Carnduff stond strak, ofschoon hij zich blijkbaar alle moeite gaf een opgewekt uiterlijk te toonen.

De beide jongelieden zetten de queue weder in het rek en trokken hun rok aan, waarvan zij zich ontdaan hadden om vrijer in hun bewegingen te zijn.

Lachend riep Charly uit:

— Als graaf Richard zich wat deugdelijk oefent, dan zal hij spoedig een goede tegenpartij voor mij zijn.

— Dat zegt gij uit beleefdheid, mr. Brand, merkte Richard op. Toen gij de honderd punten had uitgespeeld, stond ik op acht. Gij ziet wel dat ik gelijk had toen ik zeide, dat ik in die acht jaren tijd het biljarten geheel verleerd heb.

Weder wierp hij een blik op zijn horloge en daarop richtte hij zich tot zijn notaris met de woorden:

— Ik moet u nu verlaten, mijnheer Deacon. Het blijft immers afgesproken dat ik morgenochtend bij u kom tot afdoening van de zaak?

— Ja, ten minste als zich geen bijzondere omstandigheden voordoen, antwoordde de notaris terwijl hij een snellen blik met Raffles wisselde.

— Onvoorziene omstandigheden? vroeg Richard. Wat zouden die moeten zijn?

De oude notaris haalde de schouders op.

— In ons vak kan men nooit zeggen, wat er zal gebeuren, wij staan altijd voor verrassingen. Misschien vind ik bijvoorbeeld in het testament van uw vader bij nader inzien een of ander codicil, die de tenuitvoerlegging van zijn laatsten wil wellicht zou vertragen. Ik zeg niet

dat het zoo is, maar men moet er toch altijd op rekenen.

Richard Carnduff had zwijgend toegeluisterd.

Een diepe rimpel plooidde zich tusschen zijn zwarte wenkbrauwen.

Hij had de lippen oopen geknepen.

Toen zeide hij langzaam:

— Ik hoop, dat er niets gebeurt — ik verlang spoedig weer naar Canada terug te keeren en ik zou wel wenschen dat alle zaken hier dan waren afgedaan.

— Ik hoop van harte dat ik u niet zal behoeven te-leurstellen, hernam Deacon, terwijl hij den jongen man de hand toestak. Zorg jij in ieder geval op tijd te zijn.

— O, wat dat betreft, daaromtrent kunt ge gerust zijn, mompelde Richard, terwijl er een vreemd glimlachje op zijn lippen kwam.

Hij beantwoordde den handdruk van den notaris, boog hoffelijk maar zwijgend voor de drie andere heeren en had het volgende oogenblik de biljartzaal verlaten.

Raffles keek hem eenigen tijd na en wendde zich toen tot den notaris.

— Wat dunkt u, mijnheer Deacon, zullen wij de zaak maar dadelijk behandelen?

— Daar sta ik beslist op, Mylord, antwoordde de notaris.

Hij wendde zich nu tot Lawson en Charly en vervolgde op gedempten toon:

— Mijne heeren! Lord Aberdeen heeft mij zooeven mededeeling gedaan van een ernstig vermoeden, dat, zou het bewaarheid worden, een zeer zwaar misdrijf aan het licht zou brengen. Ik verzoek u ons wel te willen vergezellen naar de speciale spreekkamer van onzen vice-president, waar we niet gestoord zullen worden.

Lawson zoowel als Charly hadden verrast naar deze weinige woorden geluisterd.

Zij keken Raffles aan, maar op diens strak gelaat konden zij het antwoord niet lezen op de vraag, die zij zich zelve gesteld hadden.

Lawson antwoordde dus:

— Wij zijn gaarne tot uw dienst, en ik moet zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben naar wat gij ons hebt mede te deelen.

De vier heeren begaven zich naar het particuliere vertrek van Lord Aberdeen, thans langs een zijingang, zoodat men in de groote conversatiezaal niets van die bijeenkomst kon bemerken.

Zoodra zij allen hadden plaats genomen en Raffles de deur had gesloten, begon notaris Deacon:

— Ik wil u niet lang in het onzekere laten en zal u maar aanstonds zeggen wat de zaak is. Lord Aberdeen heeft mij zooeven zijn vermoeden te kennen gegeven dat de jonge man, die zooeven afscheid van ons heeft genomen, niet Richard Carnduff is, maar een brutale bedrieger, die zich voor hem uitgeeft.

Cedric Lawson liet een lachje van ongeloof hooren.

— Neem mij niet kwalijk, mijne heeren, maar dat komt mij bijna ondenkbaar voor. Wat zegt gij er van, mijnheer Brand, terwijl hij zich wendde tot Charly.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Lawson. Als Mylord werkelijk dat vermoeden koestert, dan ben ik er bij voorbaat zeker van dat hij gelijk heeft, zonder zelf zijn motieven te kennen.

— Dat spijt mij voor u, mijnheer Brand en voor uw blind geloof in uw meester. Neem mij niet kwalijk, Mylord, ik ben een oud vriend, maar dat zal mij toch niet beletten, om nadere ophelderingen te vragen.

— En die zal ik je gaarne geven, zeide Raffles glimlachend.

Hij zette zich op zijn gemak in een leunstoel, stak een versche sigaret op en begon:

— Waardoor mijn wantrouwen allereerst gewekt werd, zou ik niet kunnen zeggen. Misschien is het wel mijn ingeboren achterdocht. Trouwens, is het wel zoo verwonderlijk, dat men een weinig vooringenomen is tegen iemand die daar zoo plotseling, na een afwezigheid van acht jaren om een fortuin van ettelijke miljoenen komt vragen?

— Maar wat drommel, dat fortuin komt hem toch van rechtswege toe, riep Lawson uit.

— Natuurlijk, dat komt Richard Carnduff toe, maar dan natuurlijk den ware!

Welnu, wat je vriend Deacon al dadelijk over den jongen man vertelde, heeft mij zeer onaangenaam getroffen. Richard was driftig, hij had een hartstochtelijken aard, maar ik heb mijn reden om aan te nemen dat hij altijd een gentleman is geweest. En zelfs als wij veronderstellen, dat hij indertijd Dorrit niet meer lief had, wat ik ten sterkste betwijfel, dan zou hij zich toch niet hebben gedragen op de onbeschofte wijze waarvan mijnheer Deacon ons de beschrijving heeft gegeven.

— Hij verbaasde mij, dat is zeker, mompelde de notaris.

— En hij was niet alleen onbeschoft, vervolgde Raffles, want dat zou ten minste nog begrijpelijk zijn ge-

weest. Neen, hij scheen Dorrit in het geheel niet te herkennen. En nu vraag ik u of dat mogelijk is, ten aanzien van een meisje dat men zoo vurig heeft lief gehad?

Raffles zweeg even en keek den kring in het rond.

Lawson liet een brommend geluid hooren.

— Het is zonderling, zeide hij toen. Maar het is toch niet voldoende om iemand te verdenken.

— Dat ben ik volkomen met je eens, ongeloovige Thomas, hernam Raffles glimlachend. Ik heb echter meer pijlen op mijn boog.

— Ik ben nieuwsgierig, bromde Lawson.

— Toen wij omstreeks drie kwart uur of een uur geleden in de conversatiezaal zaten, deed ik u een verhaal, is het niet zoo?

— Ja, en het ging een beetje uit als een nachtkaaars, zeide Lawson spottend. Midden in hield ge plotseling op.

— Dat beken ik, vriend Lawson en ziehier de reden: Ik was zeer verrast omdat ik plotseling ontdekte, dat Richard Carnduff zijn haar verfde. Het was kastanjebruin om den wortel en voor de rest geheel zwart. En van zijn haar gesproken, mijnheer Deacon deelde mij zooveel mede dat hij vroeger zeer borstelig haar had en gij allen hebt kunnen zien, dat het thans volmaakt glad geborsteld is, een natuurverschijnsel, dat al zeer merkwaardig te noemen is.

De andere heeren hadden verstomd toegeluisterd.

De beide oude vrienden Lawson en Deacon wierpen elkander een blik toe alsof zij elkander raad en steun vroegen.

Raffles had de beweging gezien en glimlachte.

— Ik begrijp wel dat dit u niet voldoende is, mijne heeren. Ik beloof u nog meer. Gij hebt in het begin van ons gesprek aan onzen zoogenaamden Richard Carnduff gevraagd of hij zich wel herinnerde dat hij in zijn jonge jaren bij het kraken van een hazelnoot een tand was kwijtgeraakt. Het was niet zeer beleefd maar ik heb daar over heen gesproken, omdat ik niet wilde, dat de jonge man al te lang onder den indruk van die mededeeling zou blijven. Vervolgens heb ik mijn vriend den secretaris, mijnheer Brand, een wenk gegeven opdat hij eens een zijner bekende en van ouds beproefde anecdoten zou vertellen. Het was mijn doel om Richard eens luidkeels te doen lachen — en dat doel heb ik volkomen bereikt. Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen en lachte met open mond, geruimen tijd achter elkaar.

Raffles wachtte even, lachte zachtjes voor zich heen en vervolgde toen:

— Welnu, mijnheeren, ik heb van die kostelijke gelegenheid gebruik gemaakt om zijn gebit eens te bestudeeren en ik kan u de stellige verzekering geven, dat al zijn tanden zoo gaaf zijn als die van een kind van een jaar.

Wederom wisselden Lawson en Deacon een zwijgenden blik met elkaar, maar een blik, waarin een wereld van gedachten lag.

Notaris Deacon was de eerste die sprak en zijn stem klonk ernstig toen hij zeide:

— Wat gij ons daar mededeelt, Mylord, is van hoogst ernstigen aard en als uw vermoeden op waarheid berust, dan hebben wij hier te doen met een brutale poging tot oplichting, zooals er in de geschiedenis der criminaliteit wel geen tweede zal zijn.

Raffles hief met een afwerend gebaar de hand op.

— Daarin vergist gij u toch, mijn waarde Deacon, zeide hij. Ik zou u voorbeelden kunnen geven van andere stoute stukjes op dit gebied, waarbij ik ook min of meer een groote rol heb gespeeld, daar ik in mijn vrijen tijd gaarne de rol van amateur detective vervul, zooals gij misschien wel zult weten. Maar daar over praten wij later wel eens. Mij dunkt, dat er nu eerst gehandeld moet worden.

— Gij hebt gelijk, Mylord, terwijl hij opstond. Er moet op staanden voet gehandeld worden, ik ga aanstonds de politie waarschuwen, opdat zij dien schavuit aanstonds in hechtenis kan nemen.

— O, O! niet zoo haastig gebakerd, mijn waarde notaris, zeide Raffles op zijn beurt, terwijl hij opstond. Ten eerste geloof ik niet dat die zoogenaamde Richard Carnduff er de man naar is om zich zoo maar te laten arresteren, en ten tweede vrees ik dat de politie zelf zal weigeren, tot arrestatie over te gaan, indien gij haar geen deugdelijker bewijzen kunt voorleggen dan mijn vermoedens zijn.

Notaris Deacon viel woedend uit.

— Ik moet u wel gelijk geven. Wij moeten allereerst trachten met eigen gelegenheid den schurk machtig te worden.

— En dat zal u misschien niet te gemakkelijk vallen, waarde heer, hernam Raffles met een lachje, want ik ben er bijna zeker van dat bijvoorbeeld zijn legitimatiepapieren voortreffelijk waren nagemaakt.

— Nagemaakt, zegt gij, Mylord, riep de notaris uit. Wel, zij waren zoo deugdelijk als mijn eigen geboortebewijs. De leden van mijn geslacht zijn, zoo lang ons

heugt, steeds notarissen geweest van het geslacht der Carnduffs. Ik zelf heb de papieren voor Richard opge- maakt, alvorens hij het land verliet, en ik verzeker u dat ik een goed geheugen heb, ik heb ze aanstonds herkend.

Raffles keek met gefronste wenkbrauwen even op. Toen hernam hij.

— Dat maakt de zaak er niet beter op. De dubbel- ganger van Richard zou hem de papieren hebben moe- ten ontselen.

Plotseling slaakte Cedric Lawson een kreet.

Allen zagen hem verbaasd aan.

— Wat is er Lawson? Waarom schreeuw je zoo, vroeg notaris Deacon.

— Omdat je client immers een kleinen knaap bij zich had. Hoe zou hij daar zoo plotseling aan gekomen zijn.

Raffles haalde de schouders op.

— Als het anders niet is, mijn waarde Lawson, zei- de hij. Ten eerste kan de man wel een medeplichtige hebben gehad die hem een kind verschafte, en ten tweede...

Hij voltooide den zin niet maar stak de hand in den binnenzak van zijn rok en haalde er een nummer van de Times uit.

Hij vouwde het blad open, zocht eenigen tijd en las toen het volgende kleine berichtje:

„Brutale kinderroof in het hart van Londen. In het Hydepark, niet ver van Marble Arch, is giste- ren op klaarlichten dag een knaapje van omstreeks vierjarigen leeftijd, dat even aan het toezicht van zijn gouvernante scheen ontsnapt te zijn, op een tot dusverre nog niet opgehelderde wijze ontvoerd.

De politie heeft aanstonds een grondig onder- zoek ingesteld, hetwelk echter nog geen enkel resultaat heeft opgeleverd. Men kan zich den angst en de ongerustheid der ouders van het arme knaapje voorstellen. Omtrent de reden dezer ont- voering tast men nog volkomen in het duister. Zelfs het signalement van den dader is onbekend, daar de onvoorzichtige gouvernante het kind pas miste toen het te laat was. Zij zag het knaapje nog even op verren afstand, toen het aan de hand van een man, die als een heer gekleed was, in een huurauto stapte, die blijkbaar bij Marble Arch had staan wachten.”

Raffles vouwde de krant weder dicht en stak haar weg.

Hij keek de drie mannen een voor een aan, als om hun oordeel op hun gelaat te lezen en zeide toen:

— Reeds hedenmorgen, toen ik nog volstrekt niets wist van Richard Carnduff, trok dit berichtje mijn aandacht, misschien omdat een onbewust voorgevoel hier in het spel was. Het lijdt voor mij geen twijfel of deze diefstal staat in verband met de vermoedens die ik u zooeven mededeelde.

Deacon had ernstig toegeluisterd, nu en dan met het hoofd knikkend.

— Het is zeer wel mogelijk, Mylord, zeide hij, dat dit verband bestaat.

— Het is jammer, hernam Raffles, dat de gouver- nante den ontvoerder niet heeft gezien, zoodat zij hem ook onmogelijk zal herkennen, anders konden wij de zaak aanstonds bij de politie aangeven.

Hij liep peinzend eenige malen het vertrek op en neder en stond toen vlak voor den notaris stil.

Hij legde hem beide handen op de schouders en vroeg:

— Wat dunkt u er van, notaris, als wij eens trach- ten deze zaak tot een goed einde te brengen zonder er de politie in te mengen?

— Denkt gij, dat dit dan zou gaan, Mylord, vroeg de notaris, met een onzekeren klank in zijn stem.

— Ik ben er vast van overtuigd, mijnheer Deacon; wij moeten den schuldige als het ware vernietigen door hem den waren Richard plotseling voor den neus te zetten!

— Maar hoe kunnen wij dat, als wij niet eens we- ten waar hij is? riep de notaris op wanhopigen toon.

— Inderdaad — dat is een groote moeilijkheid, maar die toch niet onoverkomelijk is!

— Zou die schavuit ons zijn verblijfplaats niet willen mededeelen, zeide Lawson nu in het gesprek.

— Maar mijn waarde Lawson, dat is immers vol- komen uitgesloten! riep Raffles uit; wij konden hem even goed gaan verzoeken of hij er soms iets tegen heeft voor een jaar of tien de gevangenis in te gaan!

— Ik zou graag een opmerking willen maken, My- lord, zeide Charly Brand, die tot dusverre zwijgend toegeluisterd had.

— Laat eens hooren, mijnheer Brand!

— De bedrieger zou zich weleens niet alleen in de gevangenis, maar zelfs aan de galg kunnen praten, als hij op die vraag naar waarheid antwoordde — want wie zegt ons, dat hij Richard Carnduff niet ver- moord heeft?

Notaris Deacon liet een kreet van schrik hooren.

Lawson verbleekte, en Raffles beet zich op de lippen.

— Met die mogelijkheid moeten wij natuurlijk rekening houden, zeide de Grootte Onbekende. En ik moet erkennen, dat er voor de stelling van mijn secretaris helaas veel te zeggen valt, want waarom zou anders de echte Richard niet te gelijk met den valschen hier zijn gekomen, en hoe zou het anders mogelijk zijn, dat deze de papieren van uw cliënt gestolen heeft?

Niemand antwoordde op deze vraag, waarvan de noodlottige beteekenis aan geen der drie mannen ontging.

Raffles verbrak het eerst het stilzwijgen.

— Er is in heel deze zaak iets, dat dringend opheldering behoeft, zeide hij. Wilt gij het aan mij over laten, mijnheer Deacon, een poging te doen om hier eenig licht te brengen?

De notaris greep de hand van Raffles.

— Van ganscher harte, Mylord! riep hij uit, en als gij er in slaagt dien ellendeling te ontmaskeren, dan zult gij een goede daad hebben gedaan. Gij zult de eindelooze reeks van uw weldaden met nog een nieuwe vermeerderd hebben.

Raffles moest zich op de lippen bijten om het bitter glimlachje te verbergen, dat om zijn mond speelde.

Toen hernam hij:

— Ik moet om te beginnen met Dorrit Donaldson spreken! Ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof stellig, dat die zaak van acht jaren geleden, het duel, de kwestie met die zangeres, de verarming van den ouden Donaldson en ten slotte deze bedriegersdaad in een nauw verband met elkander staan! Eén ding verzoek ik u, mijnheer Deacon — verzin nog hedennacht een aannemelijke reden, waardoor gij in staat wordt gesteld de uitbetaling van de millioenen aan Richard Carnduff of wie hij dan mag wezen, nog twee weken uit te stellen. Die tijd is voor mij ruimschoots voldoende om den schurk te ontmaskeren!

— Maar daarvoor zoudt gij wellicht heen en terug naar Canada moeten reizen, Mylord! riep Deacon uit.

Raffles glimlachte.

— Als dat het ergste was, dan zouden wij reeds nu elkander kunnen geluk wenschen, mijn nieuwste motorboot legt de route van Liverpool naar New-York in iets meer dan vier dagen af! Nogmaals, houd u den bandiet slechts veertien dagen van het lijf, met een uitvlucht, die hem niet achterdochtig maakt — voor de rest zorg ik.

HOOFDSTUK VI.

Het paardenmiddel van Raffles.

John Raffles was niet gewend, gras te laten groeien over zijn voornemens!

Reeds den volgenden morgen, omstreeks elf uur, dus zoo vroeg als het eenigszins kon, liet hij zich bij den heer Donaldson aandienen, bij den man, dien hij eenige dagen geleden met onbegrijpelijke behendigheid weder in het bezit had gesteld van het bedrag, dat hij hem eenige jaren te voren had ontstolen!

Donaldson bewoonde een zeer eenvoudig huis en zijn bedienend personeel scheen uit slechts twee leden te bestaan, een jeugdig dienstmeisje en een ouden knecht, die zijn meester, ondanks zijn geldelijken achteruitgang, trouw was gebleven.

De oude knecht, die Raffles de deur opende, wierp een blik op het visitekaartje, hetwelk de bezoeker hem had overhandigd en schudde toen bedenkelijk het hoofd.

— Ik weet werkelijk niet, Mylord, of mijn meester u wel zal kunnen ontvangen. Hij is, geloof ik, druk aan het werk!

— Zeg hem dan, dat ik kom om een uiterst belangrijke zaak! Is uw jonge meesteres, Miss Dorrit, thuis?

— Zij is zooeven van haar wandelrit teruggekeerd, Mylord.

— Zeg haar dan, dat mijn bezoek ook haar geldt, dat ik mij laat verontschuldigen wegens het vroege uur, maar dat zij mijn onbescheidenheid zal begrijpen zoodra ik het doel mijner komst heb medegedeeld.

De oude bediende verwijderde zich, na den bezoeker te hebben verzocht op een der eikenhouten banken in de hall plaats te nemen.

Reeds na eenige minuten keerde hij terug met het verzoek hem te willen volgen.

Even later stond Raffles tegenover den heer Donaldson en zijn dochter Dorrit.

De eerste was een man van omstreeks 60-jarigen leeftijd met dun spierwit haar, en een gelaat dat door kommer gegroefd was, en pas sedert eenige dagen weder een opgewekten trek vertoonde. Dorrit Donaldson was nu omstreeks 25 jaar, en een zeer schoon

meisje, hoewel haar lief gelaat bleek was. Zij had het prachtigste zwarte haar dat men kon denken, dat thans in een dikken wrong boven op het hoofd was bevestigd — blijkbaar had zij zooeven pas haar hoogen hoed afgezet, die bij haar amazonekostuum paste, hetwelk zij nog niet had kunnen afleggen.

Vader en dochter waren bij het binnenkomen van den bezoeker opgestaan en traden Raffles nu tegemoet.

De oude heer Donaldson stak hem de hand toe en zeide:

— Ik wil u wel erkennen, Mylord, dat uw woorden welks gij tot mijn bediende gericht hebt, mij zeer nieuwsgierig hebben gemaakt, en mij hebben doen heenstappen over het bezwaar van mijn werk af te loopen! Want ik kan tot mijn groote vreugde zeggen, dat ik thans weder ijverig arbeid, dank zij de wonderbare gebeurtenis, waarvan gij waarschijnlijk ook wel zult vernomen hebben.

Er bewoog geen spier op het gelaat van Raffles, toen hij antwoordde:

— Ik heb inderdaad wel iets gehoord van die zaak, mijnheer Donaldson, en ik kan niet anders dan er u geluk mede wenschen!

— Ik dank u, Mylord, wees zoo goed plaats te nemen, en deel ons spoedig mede wat u tot ons voert.

— Ik zal kort zijn, hernam Raffles.

Hij wierp een steelschen blik op het meisje, dat hem nieuwsgierig aanzag, en begon:

— Het is een zeer pijnlijke zaak, die mij brengt, mijnheer Donaldson, en ik verzoek u bij voorbaat mij te verontschuldigen, indien ik, om zoo te zeggen als vreemdeling, snaren aanroer en doe trillen, wier geluid eigenlijk voor mij verborgen had moeten blijven.

Weer zag hij Dorrit aan.

Het jonge meisje was zoo mogelijk nog bleeker geworden en had haar hand met een schielijk gebaar op het hart gedrukt.

Raffles deed alsof hij niets bemerkte had en ging voort:

— In deze zaak zijn de heeren Lawson en Deacon gemengd, die beiden tot uw beste vrienden behoorren, als ik mij niet bedrieg.

— Dat is zoo, Mylord, zeide Donaldson eenvoudig.

— Welnu, mijnheer, zij beiden hebben mij hier afgevaardigd. Wij zijn een schelmenstreek op het spoor gekomen, waarvan een jonge man het slachtoffer

dreigt te worden, wiens naam u niet onbekend kan zijn!

Dorrit had bij het hooren van dit een zachten kreet geslaakt. Zij richtte zich half van haar stoel op, met half gesloten oogen en trillende lippen.

— Hij heet Richard Carnduff, voegde Raffles er op zachten toon aan toe en ik kom hier, mijnheer Donaldson, om u, maar vooral miss Dorrit, met aandrang te verzoeken mij alles te willen mededeelen omtrent dien jongen man. Meen niet, dat ik mij onbescheiden wil bemoeien met uw zaken! Ik koester slechts warme belangstelling, en mijn vriend Deacon heeft mij aangewezen voor deze kiesche taak — omdat hij in mij nu eenmaal den man meende te zien, die ook de kracht heeft haar tot een goed einde te brengen! Maar laat ik, voor wij verder gaan, u zeggen, dat er ernstige vermoedens bestaan, ja, bijna zekerheid, dat de jonge man, dien gij gisteren in het Hydepark zijt tegengekomen, Miss, niet Richard Carnduff was, maar een ellendige bedrieger, die van zijn groote gelijkenis met hem misbruik heeft gemaakt om zich voor hem uit te geven!

Dorrit was opgesprongen. Haar oogen schitterden koortsachtig.

— God zegen u voor die woorden, Mylord, riep zij uit. Zoo heb ik het ook liever! De hemel weet, dat ik hem met uitgestoken handen te gemoet wil komen, maar dat hij mij ruw van zich heeft afgestooten!

— Veroorloof mij de vraag, Miss: Waar zijt gij hem dan sinds gisteren nogmaals tegengekomen?

Een vurige blos spreidde zich over de wangen van het meisje uit, toen zij op zachten toon antwoordde:

— Ik heb hem geschreven, Mylord!

— Dan verzoek ik u dringend, Miss, mij in groote trekken den inhoud van uw schrijven mede te deelen. Ik geef u de verzekering, dat gij aldus handelt in het belang van den man, die, als mijn oogen mij niet bedriegen, uw liefde nimmer verbeurd heeft.

Het jonge meisje boog het hoofd, en haar oogen stonden vol tranen.

— Ik behoef er geen geheim van te maken, Mylord, het is zoo, zeide zij nauwelijks hoorbaar.

— Welnu, zeg mij dan wat gij hem geschreven hebt, gij behoeft me niets mede te deelen dan gij zelf wilt.

— Ik zeide hem, Mylord, dat ik hem vergaf, dat ik alles wilde vergeten en dat ik hem verzocht ons een bezoek te brengen, daar alles tusschen ons weder kon worden als vroeger. Ik weet wel, Mylord, dat het niet

zeer vrouwelijk is wat ik deed, en dat menigeen mijn gedrag zou afkeuren — maar ik kon niet anders.

Zij hield even op en vervolgde toen, terwijl er een bitter glimlachje om haar lippen speelde:

— Ik had mij de moeite wel kunnen besparen. Ik ontving een briefje terug koud als ijs, geschreven in den stijl van een dwang. Hij verklaarde dat hij van de eer afzag, mij weder terug te zien en dat hij elders reeds verbonden was.

— Nu Miss, hernam Raffles opgewekt, mij dunkt dat hier alweer een aanwijzing te vinden is voor mijn stelling dat die man niet degene is voor wie hij zich uitgeeft. Dat eene weet ik dus reeds en zeg mij nu nog dit, Miss:

— Hebt gij geloofd aan zijn schuld, acht jaar geleden?

Dorrit schudde langzaam en ontkennend het hoofd.

— Ik heb het nooit geloofd, Mylord.

— Maar onze gemeenschappelijke vriend Deacon deelde mij toch mede, dat Richard destijds vertrokken is in de vaste overtuiging dat gij en uw vader, maar vooral zijn eigen vader aan zijn schuld geloofd hebt.

— Dat is ook in zekeren zin de waarheid, Mylord, zoo mengde Donaldson zich nu in het gesprek. Men had ons als zeker medegedeeld dat er iets was tusschen die vrouw en Richard, en dat hij om haar geduëlleerd had.

— Hoe heette die „men” als ik vragen mag?

— Zijn naam is: Ralph Hastings, antwoordde Donaldson.

— Waart gij bevriend met hem?

— Vroeger wel — thans zien wij hem weinig meer.

— Hoe komt dat zoo?

Er lag een sombere uitdrukking op het gelaat van den ouden heer, toen hij antwoordde:

— Door zijn raad te volgen, heb ik eenige speculaties op touw gezet, die een zeer noodlottig einde hebben genomen. Gij moet weten dat hij boekhouder was op een effectenkantoor en dat ik dus zeer veel vertrouwen stelde in zijn tips.

Raffles liet een zacht gefluit hooren.

Hij vestigde nu zijn scherp blik op het gelaat van het jonge meisje en vervolgde:

— Hebt gij dien Ralph Hastings ook gekend, Miss?

— Meer dan mij lief is, riep Dorrit uit.

— De klank van uw stem zegt mij al genoeg, Miss, zeide Raffles. Nu wilde ik nog graag van u weten wie de man is, met wien Richard acht jaar geleden geduëlleerd heeft.

— Hij heette: Joseph Garland.

— Was hij soms een vriend van Hastings?

— Ja, Mylord, antwoordde zij, een zeer intieme vriend.

— Kent gij zijn adres?

De oude heer Donaldson dacht even na en antwoordde toen:

— Een paar maanden geleden woonde hij nog in de Cromwellstreet, 93.

— Ik dank u mijnheer, antwoordde Raffles terwijl hij weder opstond.

Hij trad op Dorrit toe en stak haar de hand toe.

— Ik dank u zeer voor uw inlichting. Ik wil wel erkennen, dat ik de zaak nog niet genoeg doorzie, maar toch heb ik eenige gegevens, die mijn onderzoek zullen vergemakkelijken. Zoodra ik iets naders weet zal ik het u laten weten, maar reeds thans kan ik u herhalen, dat de jonge man dien gij gisteren in Hyde Park gezien hebt, zeker niet Richard Carnduff is geweest.

Hij nam nu haastig afscheid van vader en dochter, die niet wisten wat zij van deze zaak moesten denken, stapte in de auto die hem wachtte en liet zich aanstonds naar de Cromwellstreet 93 brengen.

Hij overhandigde zijn kaartje aan de oude dienstbode, die aan de deur stond, maar volgde haar tevens op den voet, zoodat hij bijna tegelijkertijd met het sierlijke stukje karton in de kamer kwam waar Joseph Garland juist zijn lunch gebruikte.

De jonge man wierp eerst een blik op het kaartje en vervolgens op zijn bezoeker, stond langzaam op en vroeg op verbaasden toon:

— Gij komt zeker over een hoogst belangrijke zaak spreken, Mylord?

— Inderdaad, mijnheer. Gij moogt gelooven dat ik u anders zeker niet zou gestoord hebben in uw maaltijd.

— Wees dan zoo goed plaats te nemen, met een uitnoodigend gebaar op een stoel.

— Ik dank u, mijnheer Garland, wij kunnen de zaak even staande afdoen, ik zal u slechts enkele minuten ophouden.

Joseph Garland die was gaan zitten stond langzaam weder op en wierp zijn bezoeker een verbaasden, eenigzins wantrouwend blik toe.

Raffles wendde zich naar de deur om te zien of de dienstbode reeds vertrokken was, trad toen op Garland toe, keek hem stil aan en vroeg:

— Gij zijt een uitstekend schermer?

Garland verbleekte een weinig en deed een stap achterwaarts.

Toen trachtte hij te glimlachen en antwoordde:

— Mijn vrienden zeggen algemeen, dat ik vrij sterk ben op den degen.

— Daarom zijt gij misschien acht jaren geleden door Ralph Hastings uitverkoren, om met Richard Carnduff te duelleeren?

Garland fronste de wenkbrauwen en zijn gelaat werd nog bleeker.

Toen kwam hij dreigend, met gebalde vuist een stap nader en vroeg met doffe stem:

— Mag ik weten, waarmee gij u bemoeit, Mylord?

— Dat moogt gij weten zoodra het mij past, antwoordde Raffles. Tracht mij echter niet te bedriegen, want ik ben op de hoogte wat er destijds geschied is. Richard heeft niet met u geduelleerd wegens een zangeres, zooals uw vriend Hastings ten onrechte voorgaf. Wilt gij mij dan wel zeggen waarom gij wel gevochten hebt?

— Dat weiger ik, Mylord, antwoordde Garland kortaf.

Raffles trok kalm zijn rechterhandschoen uit en zeide:

— Ik geef u dertig seconden om u te bedenken, daarna zal ik zoo vrij zijn om u met dezen handschoen in het gelaat te slaan, en ik verzeker u dat ik op den degen nog wel sterker ben dan gij zijt. Mocht gij liever de pistool kiezen, laat ik u dan vooruit waarschuwen dat ik op tweehonderd pas het aas uit een kaart schiet.

Garland wierp een blik op het gelaat van den man tegenover hem.

Hij las er niets anders op dan ontembare vastberadenheid.

Even was het stil in het groote vertrek.

Er was niets anders te hooren dan het tikken der pendule, en het flauw geritsel van den handschoen, welken Raffles nonchalant tegen zijn linkerhand klopte.

Er verliepen twintig seconden zonder dat een hunner een woord sprak.

Garland was blijkbaar in tweestrijd met zichzelf.

Maar toen er nog slechts drie seconden moesten verloop en Raffles reeds de hand ophief, riep Garland haastig uit:

— Ik zie ook niet in waarom ik mij voor hem zou opofferen. Hij heeft het er in den laatsten tijd zeker niet naar gemaakt. Ga daar zitten, Mylord, dan zal ik u de zaak in het kort vertellen.

— Dat is een zeer verstandig besluit van u, mijnheer Garland, zeide Raffles op drogen toon.

Toen de beide mannen hadden plaats genomen, begon Garland:

— Acht jaren geleden was Ralph Hastings smoorlijk verliefd op Dorrit Donaldson — maar meer nog op het geld van haar vader, als ik mij niet vergis. Het was echter voor een ieder die niet blind was, duidelijk te zien dat Dorrit niets van hem moest weten, maar haar voorkeur gaf aan Richard Carnduff. Als gij Hastings zoudt kennen, dan zoudt gij zelf begrijpen dat hij er niet de man naar is om rustig zulk een staat van zaken te dulden. Hij zon dus ook op middelen om zijn doel toch te bereiken en hij vond de volgende eenvoudige oplossing; Er was toen te Londen juist een zeer schoone maar alles behalve ingetogen zangeres aangekomen, die zeer veel opgang maakte en een geheele sleep van aanbidders achter zich had. Richard Carnduff kwam tamelijk veel in het variété, waar zij optrad en daarop baseerde Ralph zijn plan.

Hij wachtte even, als om zijn gedachten te verzamelen en ging toen voort:

— Hij begon den ouden Donaldson en Dorrit van allerlei in te blazen over de zoogenaamde liaison tusschen Richard en die zangeres en toen hij geloofde dat zij half overtuigd waren, moest ik ten tooneele verschijnen. Hij wist dat ik uitstekend schermde en dus geen gevaar zou loopen. In tegenwoordigheid van eenige vrienden liet ik mij minachtend uit over de houding van Dorrit Donaldson en de rest kunt gij wel denken.

Raffles liet een minachtend glimlachje zien.

— Ja, mijnheer Joseph Garland, ik kan het mij wel voorstellen. En als gij de waarheid wel kunt verdragen dan zou ik u wel willen zeggen, dat ik niet goed weet wat mij weerhoudt, toch maar mijn handschoen met uw aangezicht in aanraking te brengen, maar wees niet bang, ik heb mijn belofte gegeven, die verbreek ik niet.

Raffles stond op en vervolgde:

— Maar een ding moet gij mij nog zeggen: Hoe kwam dat beschuldigende briefje in den zak van Richard's overjas?

— Dat had Ralph er in gedaan, tijdens een soiree ten huize van Donaldson. Ik echter heb er Dorrit opmerkzaam doen op maken.

— Ja, ja, de rollen waren prachtig verdeeld, riep Raffles vertoornd uit. Wat zoudt gij er van zeggen, als ik alles dadelijk aan Richard overbracht?

— Is hij dan hier, riep Garland verschrikt uit, terwijl hij verbleekte.

— Ja, hij is eergisteren hier aangekomen. Wist gij dat niet?

— Neen — dat was mij totaal onbekend, sprak hij met toonlooze stem.

— Gij zoudt hem dan thans liever niet tegenkomen? vroeg Raffles op spottenden toon. Neem dan een goeden raad van mij aan en verdwijn voor eenige weken uit Londen. Ik kan er namelijk niet voor instaan dat ik zal zwijgen, en als ik sprak, vrees ik, dat Richard u als een dollen hond zou neerschieten want die acht jaren verblijf in Canada hebben zijn zeden niet bepaald verzacht.

Garland stak zijn bezoeker een bevende hand toe en zeide:

— Ik geloof dat ik uw raad zal opvolgen, Mylord, ik gevoel nu zelf wel dat ik indertijd als een schoft gehandeld heb.

— Ik ben blij dat gij tot dat inzicht zijt gekomen al is het toch wat laat, zeide Raffles ironisch.

Hij negeerde de hem toegestoken hand, nam zijn hoed en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

— Dat is alweer een onzindelijk zaakje achter den rug, mompelde hij toen hij weder op straat stond. Goede hemel wat had ik een moeite om mijn rechterhand in bedwang te houden. En nu maar spoedig naar Ralph Hastings.

Hij trad het gebouw van de Windsor Club binnen, waar langs hij moest passeeren en vroeg den conciërge het adresboek.

Spoedig had hij het adres van den jongen man gevonden.

Hij verliet het gebouw weder, stapte opnieuw in zijn auto en liet zich naar de King Edwardstreet brengen, waar Ralph Hastings een fraai gemeubileerd appartement bewoonde.

Een bediende opende de deur.

— Is uw meester thuis? terwijl hij hem zijn visitekaartje gaf.

— Ik geloof dat mijnheer aan zijn toilet is, antwoordde de bediende. Mijnheer zou een bad nemen.

Maar voor zulk een kleinigheid liet Raffles zich niet van de wijs brengen.

— Geef dit kaartje aan je meester, in of buiten zijn bad, en zeg dat ik hem over een ernstige zaak te spreken heb, maak wat voort, want ik heb niet veel tijd.

De knecht verwijderde zich haastig met het kaartje.

maar toch niet zoo vlug of Raffles stond met hem voor een wit gelakte deur, waarop met kleine koperen letters „Badkamer” stond te lezen.

De knecht klopte aan.

— Wie is daar? klonk een stem van binnen.

— Lord William Aberdeen wenscht u om een dringende zaak te spreken, antwoordde de bediende.

— Heb je hem dan niet gezegd, dat ik niet te spreken ben, ezel, riep de stem terug.

— Dat heeft hij inderdaad gedaan, mijnheer Hastings, antwoordde Raffles in plaats van den bediende, terwijl hij den man eenvoudig terzijde schoof, de deur opende die gelukkig niet gesloten was en binnentrad.

Ralph Hastings bevond zich, zooals zijn bediende naar waarheid had opgemerkt in zijn badkuip, een groot meubel van dik porselein, tot bijna op den rand gevuld met water.

De bediende was achter Raffles het vertrek binnentreden en scheen in beraad te staan of het zijn plicht niet was, den brutalen indringer aan de deur te zetten.

Maar indien de brave man daar al aan gedacht mocht hebben, dan zou Raffles hem daartoe den tijd niet hebben gelaten.

Hij greep hem eenvoudig bij den arm, duwde hem het vertrek weder uit, schoof hem op de gang en riep hem toe:

— Als ik hier gereed ben zal ik je weer bellen om me uit te laten.

En daarop wierp hij de deur dicht en schoof er de knip op.

Ralph Hastings had dit korte tooneeltje waargenomen met een verbaasden blik in zijn fletsblauwe oogen, die tevens niet vrij van schrik was.

Er was weinig meer te zien dan zijn hoofd en zijn benedenarmen die uitstaken boven de dikke laag schuim, die op het water dreef.

— Wat moet dat beteekenen, mijnheer? vroeg hij met een stem die beefde van kwaadheid.

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, mijnheer, antwoordde Raffles vriendelijk, terwijl hij zijn hoogen hoed op de marmeren toilettafel plaatste.

Vervolgens keek hij om naar een leegen stoel, zag er een in een hoek van dat vrij groote vertrek, ging hem halen, plaatste hem vlak voor het bad, ging er op zitten en kruiste de armen.

Hastings had dit alles met gloeiende oogen en toenevende woede aanschouwd.

— Wilt gij mij nu eens zeggen, waarom gij hier zijt binnengedrongen? schreeuwde hij rood van drift.

— Daar komen wij aanstonds toe, mijnheer Hastings, antwoordde Raffles. Laten wij ons volstrekt niet overhaasten, wat ik u verzoeken mag.

Hij bekeek even het roode hoofd dat zich boven de witte laag schuim verhief en vervolgde toen:

— Gij moet weten, mijnheer Hastings, dat het altijd mijn hartewensch is geweest eens van aangezicht tot aangezicht tegenover een laaghartigen schobbejak te staan. Gij kunt het dus begrijpen hoe verheugd ik mij gevoel, nu ik eindelijk mijn wensch vervuld zie. Want in, waarheid, mijnheer Hastings, ik geloof in trouwe niet, dat er vele mannen zijn, die u in sluwe schurkachtigheid overtreffen.

Het roode hoofd op de zeeplaag veranderde plotseling van kleur — het werd vaalgroen.

Daarop verhief Hastings zich uit zijn bad als een zeer onschuldige Venus uit de golven, maar halverwege begreep hij, dat hij zich niet in een toestand bevond om een tegenstander waardig te woord te staan en snel dook hij weder onder de beschermende laag schuim.

— Dat zult gij mij waar maken, mijnheer, schreeuwde hij woedend, terwijl hij de gebalde vuist tegen Raffles ophief, dat de schuimvlokken in het rond vlogen.

— Ik wensch niets liever, hiernam Raffles met onverstoorbare kalmte. Luister maar eens! Acht jaren geleden hebt gij met behulp van uw vriend Joseph Garland met een schandelijke streek een lief, onschuldig meisje een bijna doodelijke wonde in het hart toegebracht. Ah, ah! ik zie, dat mijn mededeeling indruk op u maakt!

— Dat was inderdaad de waarheid, want Ralph Hastings klemde zich met zijn beide bezepte handen aan den rand van de badkuip vast, leunde er met zijn kin op en staarde Raffles met glazige oogen aan.

— Ik zal u niet eens behoeven te herinneren aan de middelen, die gij toen gebruikt hebt, want die kent gij zelf maar al te goed! De ongelukkige Richard heeft, daar gij er goed voor gezorgd had, dat de schijn tegen hem was, het land verlaten! Maar daarmee waart gij niet tevreden! Gij zaagt spoedig in, dat Dorrit Donaldson toch niets van u wilde weten, en daarom hebt gij u op haar vader willen wreken op een wijze, die uw laaghartigen aard alle eer aan doet! Gij hebt van uw positie als boekhouder op een effectenkantoor misbruik gemaakt, om den ouden Donaldson mede te sleepen in speculaties, die eveneens mislukt zijn! Durft gij het ontkennen?

— Als Garland gebabbeld heeft — dan kan ik mij die moeite wel besparen, gromde Hastings.

— Zoo mag ik het zien! riep Raffles uit! Dat is verstandig gepraat! Maar daarmee zijn wij er nog niet, mijn waarde heer! Ik zou wel eens van u willen weten, of gij die bekentenis tegenover Richard zelf zoudt durven herhalen.

Nu vloog Ralph Hastings inderdaad overeind, zoodat het water in de kuip als een woedende zee kookte en hij zich daar verhief als een reusachtige pop uit suiker gebakken.

Hij hief de beide armen met een verschrikt gebaar ten hemel en riep:

— Is Richard Carnduff dan hier?

— Ja, mijn waarde heer — eergisteren aangekomen! antwoordde Raffles met een beminnelijk grijnslachje.

— En — weet hij dat alles?

— Nog niet, mijnheer, maar hij zal het weten, want ik ga het hem aanstonds mededeelen! vervolgde Raffles, steeds met dezelfde suikerzoete uitdrukking op het gelaat.

— Zult gij dat werkelijk doen? riep Hastings, terwijl hij de handen smeekend vouwde.

— Over een uur ben ik bij hem, mijn waarde heer!

Deze mededeeling scheen Hastings zoo te treffen, dat hij met een snelle beweging onder het schuim dook, zoodat het water in een hooge golf over den rand van de kuip stroomde.

Een oogenblik was Hastings geheel verdwenen.

Toen verscheen er langzaam weder een hoofd boven de oppervlakte, met schuim in de oogen, den mond, de ooren en neusgaten.

En zwakjes klonk het uit dien schuimbal:

— Dan ben ik verloren!

— Als gij eens op den loop ging? stelde Raffles voor. Het hoofd kwam iets verder boven.

Hastings veegde het schuim van den mond en riep gretig:

Dat lijkt mij een uitstekend denkbeeld.

— Niet waar? riep Raffles opgewekt uit, het is nu twee uur — om vijf uur gaat er een prachtige trein van het Victoriastation — daarmee zijt gij om 8 uur in Dover — de boot vertrekt om half negen naar Calais en daar kunt gij den volgenden morgen als alles goed gaat omstreeks half vier aangekomen zijn. Indien ik mij niet vergis, vertrekt er reeds een half uur later een uitnemende trein naar Parijs. Ik zou u sterk aanraden, zoo te handelen, want ik kan u de verzekering geven, dat Richard over u heeft gesproken op een

wijze, die mij er toe brengt, geen penny voor uw leven te geven, als hij u mocht tegen komen.

Nu was Hastings een groote schurk, maar tevens een lafaard. Hij bedacht zich dus niet lang, maar riep:

— Ik ben u zeer erkentelijk voor uw waarschuwing, Mylord. En ik denk uw raad op te volgen — hoe eerder hoe liever.

— Dat is dus afgesproken. Nu heb ik u nog een ding te vragen: — zijt gij soms nog in verbinding gebleven met Richard, nadat hij Londen en Engeland had verlaten?

Hastings boog het hoofd en knikte toen zwijgend.

— Hij heeft mij verscheidene malen geschreven, zelfs nog geen vol jaar geleden, zeide hij met onzekere stem.

— Hij hield u dus voor zijn vriend? riep Raffles uit. Goede hemel. Gij zijt een nog grooter ellendeling dan ik eerst vermoedde. Dank u goed gesternte, dat ik door zekere omstandigheden niet in staat ben, u een lesje te geven, dat u zou heugen. Heeft Richard u misschien brieven voor — haar gezonden? Gij zwijgt? Ik heb dus goed geraden? Waar zijn die brieven — want ik behoefte niet eens te vragen of gij ze aan Dorrit hebt doen toekomen! Dat zou immers niet met uw wraakplannen gestrookt hebben. Zeker in uw secretaire? Goed zoo. Gij knikt bevestigend. Waar zijn de sleutels? In den zak van uw pantalon, die hier over

dezen stoel hangt? O, geef u vooral geen moeite — ik kan ze zelf wel vinden.

Met een paar passen was Raffles bij den stoel. Hij greep de broek, haalde er een bos sleutels uit, en opende deur weder, zonder acht te slaan op de hevige protesten van den man in de badkuip.

Hij opende een paar deuren en had spoedig het vertrek gevonden, waar de secretaire stond. Zonder eenige moeite opende hij het meubel, en binnen een enkele minuut had hij een stapeltje brieven gevonden, die nog in de enveloppen zaten en volgens het postmerk uit Canada kwamen. Op de achterzijde stond met een krachtige hand geschreven. Dick Wilton, Fort Churchill, Hudson-Baai, Canada.

Raffles pakte het geheele stapeltje bijeen, uitte een hartigen vloek aan het adres van den schurk in de kuip en verliet haastig het vertrek weder. Hij trad de badkamer binnen en zeide kortaf:

— Ik reken er op, dat gij over eenige uren vertrokken zijt, mijnheer Hastings. Ik zal u zeggen waarom. Richard mocht u eens missen, en als dat het geval was, dan zou ik de eer en het voorrecht hebben, u uit te dagen — en ik verzeker u, dat ik u zeker niet zou missen.

Hierop maakte Raffles een korte buiging voor Hastings, die juist eenige onmisbare kleedingstukken had aangetrokken, en verliet het vertrek.

HOOFDSTUK VII.

Hereenigd!

Nog denzelfden dag begaven Raffles, Charly Brand en de trouwe chauffeur Henderson zich aan boord van de grootste en snelste motorboot, welke Lord Aberdeen ter beschikking stond, nadat zij met een renauto naar Liverpool waren gereisd, waar de boot op dat oogenblik voor anker lag.

De „Meermin” was nog niet lang geleden van stapel geloopt en had reeds verscheidene keeren een snelheid gehaald, welke de vaart van de snelste mailbooten verre overtrof.

Weliswaar was de overtocht een gewaagde onderneming in deze ranke boot, maar het jaargetijde was gelukkig gunstig, en bovendien was Raffles nu eenmaal besloten om den tocht te doen — en wat hij eenmaal voornemens was, dat volbracht hij ook.

Er waren voldoende levensmiddelen ingeladen voor

een maand, en de benzinevoorraad was ruimschoots voldoende.

Raffles liet de „Meermin” dadelijk met volle vaart loopen, en het duurde niet lang, of de motorboot had een der snelste booten van de „Cunardlijn” ingehaald, en achter zich gelaten.

De overtocht naar New-York had zonder eenig ongeval plaats, en wel binnen de vier dagen.

Toen zij aan wal stapten, na de noodige douaneformaliteiten te hebben vervuld, klopte Raffles den chauffeur op den schouder en zeide:

— Bravo, Henderson. Je hebt het record van de „Mauritania” vijf dagen en twee uur, met een vollen dag geklopt.

— Dat had Mylord mij immers bevolen, was alles wat de brave kerel opmerkte.

De drie mannen waren om elf uur in den avond aangekomen en aanstonds huurde Raffles een snellen renwagen, opdat hij niet van de treinen afhankelijk behoefde te zijn.

Zij sliepen in een der grootste hotels, en den volgenden ochtend om acht uur aanvaardden zij de reis naar de oevers van het Hudson Meer.

In rechte lijn bedraagt de afstand van New-York tot Fort Churchill iets meer dan 2500 Kilometer, maar de reizigers waren wel genoodzaakt, een vrij grooten omweg te maken, omdat de wegen, geschikt voor automobielen in deze streken van Amerika en Canada schaarsch zijn.

Zij deden dan ook twee volle dagen over den weg, die hen langs het Huron-Meer, het Boven-Meer, het Meer van Winnipeg en ten slotte langs het Eitaway-Meer voerde, een vijftal mijlen ten zuiden van de Seal Rivier gelegen.

Juist zes dagen, nadat zij Liverpool hadden verlaten, reden de drie mannen Fort Churchill binnen.

Het was acht uur in den avond.

Raffles liet zich dadelijk naar het huis van den sheriff van het dorp brengen, die de drie vreemdelingen vriendelijk ontving en naar hun verlangen vroeg.

— Kent gij een zekeren Dick Wilton, sheriff? vroeg Raffles.

— Zeker, mijnheer. De arme kerel ligt een paar weken in ons ziekenhuis.

— Woonde hij hier?

— Neen. Hij was cow-boy op een ranch, eenige mijlen hier van daan, maar hij had hier eenige vrienden, die hij vaak bezocht, en ook zijn zoontje woonde hier.

— Bij wien?

— Bij Freddy Hamilton.

— Zijn adres?

— Vlak over mijn woning, een groen geschilderd huis, met een blauwen paardenpaal voor de deur.

— Aan welke ziekte lijdt Dick Wilton?

— Hij is met zijn paard gestort en kreeg een hersenschudding. Hij is nu zoo goed als genezen — maar de arme kerel is waarschijnlijk zijn geheugen voor goed kwijt. De dokter zegt, dat alleen een zeer hevige aan-doening, zooals een plotselinge schrik, hem zou kunnen genezen.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, sheriff, zeide Raffles. Ik ben een goed vriend van Dick Wilton, en ik kom, om hem naar Europa over te brengen, waar men met groot verlangen zijn terugkomst verbeidt!

— Dan vrees ik, dat zijn verwanten een bittere te-

leurstelling wacht, mijnheer. Dick is bijna geheel suf en herkent niemand meer, zelfs zijn kind niet.

— Dat is diep treurig, sheriff — maar wij hebben in Europa zeer kundige geneesheeren, en ik hoop, dat zij hem zullen kunnen genezen.

Raffles herhaalde zijn dankbetuiging, en daarop verlieten de drie mannen de woning van den sheriff, staken de straat over — als men dien naam mag geven aan een sintelpad — en klopten op de deur van het groen geschilderde huis.

Dadelijk werd de deur geopend door een jonge vrouw, die eenigszins verschrikt terugweek op het zien van de drie gestalten.

— Wij zijn goede vrienden, mevrouw, zeide Raffles lachend. Wij zouden gaarne mijnheer Hamilton willen spreken over Dick Wilton, zijn vriend.

— Kom dan binnen, heeren. Dan zult gij zeker welkom zijn.

De drie mannen werden nu in een vertrek gebracht, waar een man aan tafel zat, die een kleinen knaap hardop uit een oud boek voorlas en die dadelijk opstond, toen zijn vrouw de bezoekers binnen had gelaten.

Raffles deelde in korte woorden de reden van zijn bezoek mede, en verzweg ook niet, wie Dick Wilton inderdaad was.

— Ik heb altijd iets dergelijks vermoed, mompelde Hamilton. Hij was veel te fijn en te beschaafd voor ons.

— Wist gij, of hij papieren bij zich had? vroeg Raffles. Gij zijt immers zijn beste vriend hier?

— Ja, mijnheer, en daar ben ik trotsch op. Maar van zijn verleden wist ik niet veel. Hij scheen zich daar zeer ongaarne over uit te laten. Maar ik heb dadelijk begrepen, dat hij hier niet thuis behoorde, en ook, dat hij door een geheim verdriet verteerd werd.

— Hij is hier gehuwd?

— Ja, met een meisje, dat zeer veel van hem hield. Haar geluk heeft echter slechts kort geduurd. Zij is aan een borstkwaal gestorven, voor haar kind een vol jaar oud was.

— Zou ik den armen jongen nu kunnen zien?

— Als ik met u mede ga wel. De geneesheer is mijn vriend.

— Laat ons dan gaan. Later zal ik mijn legitimatie-papieren van den Londenschen notaris toonen, die mij het recht geven, uit zijn naam te handelen.

De vier mannen verlieten nu het huis en bereikten na een kwartier loopen het houten ziekenhuis.

Zij werden door den geneesheer ontvangen, die juist zijn avondronde had gedaan.

Hamilton stelde den dokter met eenige woorden op de hoogte.

Deze schudde het hoofd.

— Ik wil gaarne aannemen, mijnheer, zoo wendde hij zich tot Raffles, dat de Europeesche geneesheeren het verder hebben gebracht dan ik, die hier nu bijna dertig jaren aan een stuk heb gewoond, zonder met de beschaving in aanraking te komen. Maar ik vrees, dat zij mijn meening zullen deelen, en dat de arme jongen zijn geheugen nimmer zal terugkrijgen, als er zich geen wonder voordoet. En wees nu zoo goed mij te volgen, dan zal ik u bij hem brengen. Hij zou juist over twee dagen als genezen worden ontslagen en bij onzen vriend Freddy zijn intrek nemen.

Allen begaven zich nu naar de ziekenzaal, waar Richard, graaf van Carnduff achter een kamerschut, eenigszins afgezonderd op zijn bed lag uitgestrekt.

Raffles trad nader.

Richard keek hem onnoozel aan, terwijl zijn vingers zenuwachtig met zijn dekens speelden. Hij scheen geen der andere mannen te herkennen. Toen liet hij een kinderachtig lachje hooren en wendde het gelaat naar den muur.

Hamilton stiet een diepen zucht uit.

— En zoo is hij nu al sedert weken, zeide hij op doffen toon.

— Zeg mij eens, mijnheer Hamilton, merkte Raffles op. Weet gij ook, of Richard hier in Canada nog meer vrienden heeft gehad, voor hij naar de ranch kwam?

— Ja één, die buitengewoon veel op hem moet hebben geleken, naar zijn zeggen. Over dien dubbelganger sprak hij mij vaak.

— Dan is alles zoo helder als glas, zeide Raffles half binnensmonds. Die schurk heeft het oproepingsbericht in de bladen gelezen, en is naar Fort Churchill gekomen, om Dick te vermoorden en zijn plaats in te nemen. Het toeval nam hem echter het werk uit de hand, en hij behoefde niets anders te doen, dan zich van de papieren meester te maken, die hem moesten legitimeeren.

— Dan moet dat het bericht geweest zijn, dat hem aanstonds naar de ranch deed terugkeeren op dien noodlottigen Zondag, riep Freddy uit. En wat den diefstal van de papieren betreft — hier in het ziekenhuis is inderdaad ingebroken, twee dagen na de opening van Dick. Niemand vermiste toen iets, en wij meenden dat de inbrekers bij hun werk gestoord waren. O, die ellendeling. Had ik hem in mijn handen.

— Wees gerust, mijnheer Hamilton, zeide Raffles. Hij zal zijn gerechte straf niet ontgaan.

Daarop wendde hij zich weder tot den dokter en vroeg:

— Kan ik den armen jongen morgenochtend komen afhalen?

— Zoodra gij u bij onzen sheriff gelegitimeerd hebt, mijnheer.

— Dan blijft mij niet anders over, dan u dank te zeggen voor uw bereidwilligheid, dokter. Is er hier een logement, waar wij kunnen overnachten? Wij stellen onze eischen niet hoog.

— Het spreekt van zelf, mijne heeren, dat gij van nacht mijn gast zijt, zeide Hamilton. Er is in mijn huis ruimte in overvloed, en de kleine Francis kan dan wat aan u gewinnen. Het doet mij zeer veel leed, van den lieven knaap te moeten scheiden, maar ik gevoel dat het voor zijn bestwil is.

Raffles nam de uitnoodiging aan en spoedig waren allen in diepe rust.

Den volgenden morgen toonde Raffles zijn papieren aan den Sheriff, die waarschijnlijk nog nooit van zijn leven een echten lord gezien had, en een uur later was Richard Carnduff met zijn zoon op weg naar Europa.

De ongelukkige had zich zonder eenig besef, en zonder tegenstand te bieden naar de auto laten brengen.

In vliegende vaart werd de reis naar New-York volbracht.

Gedurende de geheele reis had Richard zoo goed als niets gesproken, en alleen nu en dan een verbaasden blik op het voorbijvliegende landschap geworpen.

Veilig en wel bereikten de reizigers New-York.

Zij reden door de Broad-Way, toen Henderson de vaart moest vertragen op bevel van een agent die met vele anderen de straat afzette.

De reden bleek al spoedig — de eerste burgemeester der stad trok aan het hoofd van een grooten optocht naar het stadhuis, waar zeker een of andere plechtigheid zou plaats vinden.

De auto stond eindelijk geheel stil, daar er niet aan te denken viel, verder te rijden. De kop van den stoet was nu zeer dicht bij.

Het rijtuig van den Mayor bevond zich nu bijna op dezelfde hoogte als de auto.

Plotseling had er een verschrikkelijke ontploffing plaats.

De paarden voor het rijtuig werden omhoog geslingerd en vielen vreeselijk verminkt op het openge-scheurde asfalt.

Een zestal menschen lagen zeltogend op straat, en de burgemeester zelf was eveneens ernstig gewond.

Het publiek vluchtte in een wilde paniek, agenten kwamen toesnellen en brachten de gewonden in veiligheid — overal hoorde men kreten van wraak en woede — de bomaanslag was blijkbaar het werk van een anarchist.

Eensklaps voelde Raffles zich aan zijn mouw trekken. Hij zag om.

Richard Carnduff zag hem met een verschrikten blik aan, maar waarin duidelijk het licht van de rede weder te herkennen viel.

— Wat is daar geschied, mijnheer. Wie zijt gij? Hoe kom ik hier, in New-York? Wat doe ik in deze auto?

Raffles legde hem kalmeerend de hand op den arm.

— Vraag vooral niet verder. Ik verzeker u, dat alles u zal worden opgehelderd. Gij zijt zeer ziek geweest — en de plotselinge schrik van zooeven heeft u, op wonderbaarlijke wijze, weder genezen. Vooruit, Henderson, wij moeten hier weg zien te komen.

Niet zonder moeite stuurde Henderson den wagen door het gewoel, ontstaan door de arrestatie van den anarchist en de opdringende menigte die den onverlaat wilde lynchen.

Spoedig hadden zij de garage bereikt, en de auto teruggegeven.

Gedurende al dien tijd had Richard zonder een woord te spreken zijn zoontje tegen zich aangeklemd gehouden, als vreesde hij, dat men het kind zou trachten te rooven.

Een uur later waren allen ingescheept, — en nu deelde Raffles langzaam en voorzichtig aan Dick Wilton, voortaan graaf Carnduff, alles mede wat er sedert zijn val van het paard was voorgevallen, zoowel te Fort Churchill als in Engeland.

Met tranen van dankbaarheid in de oogen greep Dick de hand van den man, die, zonder hem zelfs te kennen, zijn leven en eer had gered.

Juist dertien dagen na hun vertrek, kwamen Raffles en zijn metgezellen weder te Londen aan.

Zonder een oogenblik te verzuimen reden zij naar de

woning van notaris Deacon, dien Raffles télegrafisch had gewaarschuwd.

En spoedig werden zij binnengelaten in het groote vertrek, waar de notaris aan zijn schrijftafel gezeten was.

Hij stond dadelijk op, en ging de binnentredenden tegemoet.

Zijn oogen dreigden uit hun kassen te puilen, toen hij graaf Carnduff gewaar werd.

— Het is om aan spoken te gelooven, mompelde hij. Als twee druppels water gelijken zij op elkander.

— Maar dit is de echte, notaris, zeide Raffles glimlachend. Kijk zijn zoontje maar eens aan. Die andere knaap is brutaalweg gestolen door den nagemaakten Carnduff. Is alles in orde, en verwacht gij hem?

— Gij komt als geroepen. De schurk moet over tien minuten hier zijn.

— Dan zullen wij ons maar vast gaan verbergen, zooals wij hebben afgesproken. Is dit de kamer?

— Ja, Mylord. Zooals gij ziet, kunt gij de deur openlaten en u achter het gordijn verschuilen, zoodat gij ook alles zult kunnen hooren.

— Uitstekend. Kom dan vrienden, het laatste bedrijf gaat beginnen.

Allen verscholen zich nu achter het gordijn en zij behoefden niet lang te wachten, want juist op tijd trad de gewaande graaf het vertrek binnen.

— Kan ik nu eindelijk beschikken over de nalatenschap, mijnheer de notaris? vroeg hij ongeduldig. Mij dunkt dat ik nu lang genoeg gewacht heb.

— En gij zult zelfs nog veel langer moeten wachten, klonk plotseling de krachtige stem van Raffles terwijl hij te voorschijn trad, op den voet gevolgd door Carnduff en Charly.

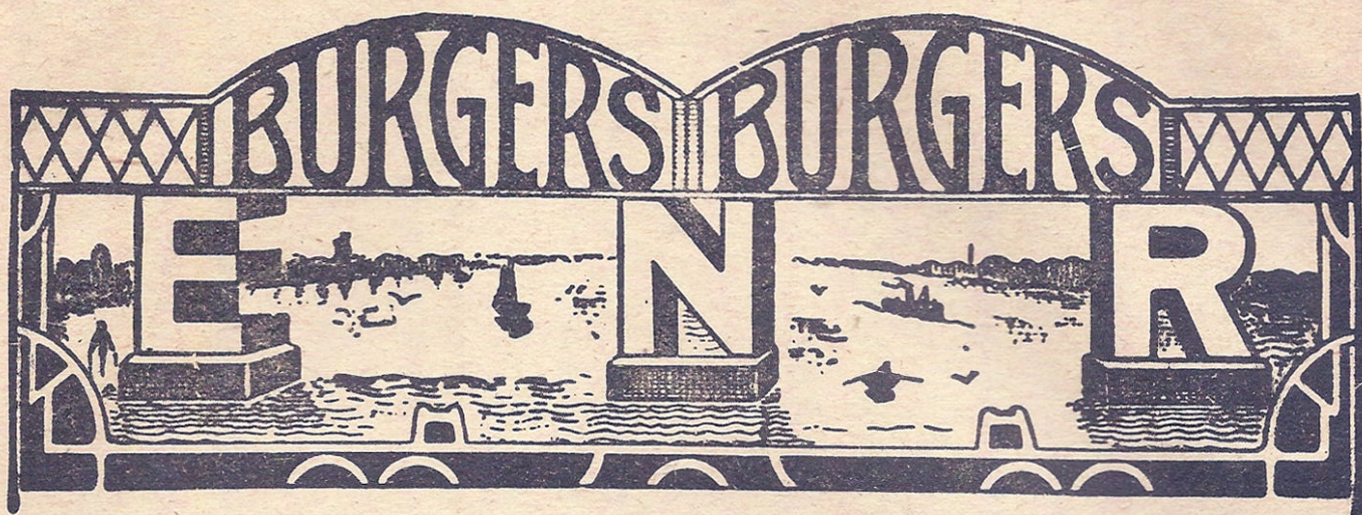
Met een schreeuw van woede en schrik wendde de handiet zich om.

Hij werd zoo bleek als een lijk, en liet toen het hoofd op de borst zinken.

— Ik heb de partij verloren, zeide hij op doffen toon — gij kunt met mij doen wat gij wilt!

De volgende aflevering (No. 224) bevat:

Het geheim van de Slaapkamer.

EENVOUD

is 't kenmerk van degelijkheid.
Wie hieraan twijfelt, verzuimt
geen oogenblik zich een rijwiel
aan te schaffen van de

E.N.R. FABRIEK

Eenmaal in gebruik, zult U
nooit een ander fabrikaat
wenschen.